Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

της 20ής Ιανουαρίου 2021*

«Οικονομική και Νομισματική Ένωση – Τραπεζική Ένωση – Ενιαίος μηχανισμός εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων (ΕΜΕ) – Ενιαίο ταμείο εξυγίανσης (ΕΤΕ) – Καθορισμός των εκ των προτέρων εισφορών για το έτος 2015 και για το έτος 2018 – Απόρριψη του αιτήματος νέου υπολογισμού και επιστροφής των εισφορών – Προσφυγή ακυρώσεως – Πράξη δεκτική προσφυγής – Παραδεκτό – Ίδρυμα του οποίου η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε – Άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 – Έννοια του όρου "αλλαγή του καθεστώτος" – Άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2015/63»

Στην υπόθεση T-758/18,

ABLV Bank AS, με έδρα τη Ρίγα (Λεττονία), εκπροσωπούμενη από τον O. Behrends, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενου από τους J. Kerlin και P. Messina, επικουρούμενους από τους B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch και S. Ianc, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους Δ. Τριανταφύλλου, A. Nijenhuis και την A. Steiblytė,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση του εγγράφου του ΕΣΕ, της 17ης Οκτωβρίου 2018, με το οποίο απέρριψε το αίτημα της προσφεύγουσας για εκ νέου υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2018 και για επιστροφή του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού και, αφετέρου, για επιστροφή μέρους της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2015 κατόπιν της ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk και G. Hesse (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Ιουλίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, ABLV Bank AS, ήταν λεττονικό αδειοδοτημένο πιστωτικό ίδρυμα έως τις 11 Ιουλίου 2018, ημερομηνία κατά την οποία η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) ανακάλεσε την άδεια λειτουργίας του (βλ. σκέψη 11, κατωτέρω). Μέχρι την ημερομηνία αυτή, αποτελούσε «σημαντική οντότητα» και υπέκειτο, ως τέτοια, στην εποπτεία της ΕΚΤ στο πλαίσιο του ενιαίου εποπτικού μηχανισμού (ΕΕΜ).

2 Συμφώνως προς το άρθρο 103 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων και για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου, και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2002/47/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2005/56/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2012/30/ΕΕ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190), η Δημοκρατία της Λεττονίας διασφαλίζει ότι οι εισφορές καταβάλλονται ετησίως από τα ιδρύματα που έχουν άδεια λειτουργίας στο έδαφός της.

3 Τον Δεκέμβριο του 2015, η προσφεύγουσα έλαβε πράξη επιβολής εισφοράς από την Finanšu un kapitāla tirgus komisija (επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς, Λεττονία), με την οποία η εν λόγω επιτροπή την ενημέρωνε για το οφειλόμενο ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2015. Το ποσό αυτό ανερχόταν σε 1 338 112,40 ευρώ.

4 Η εισφορά αυτή, την οποία κατέβαλε η προσφεύγουσα, μεταφέρθηκε στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ), σύμφωνα με τη διακυβερνητική συμφωνία για τη μεταφορά και την αμοιβαιοποίηση των εισφορών στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ), η οποία υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 21 Μαΐου 2014 (στο εξής: διακυβερνητική συμφωνία).

5 Στις 13 Φεβρουαρίου 2018, το United States Department of the Treasury (Υπουργείο Οικονομικών των Ηνωμένων Πολιτειών, Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής) ανακοίνωσε, μέσω του Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, δικτύου καταπολέμησης του οικονομικού εγκλήματος), σχέδιο μέτρου για τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως θεσμικής οντότητας που αντιπροσωπεύει μείζονα κίνδυνο νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, σύμφωνα με το άρθρο 311 του Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (νόμου για τη διασφάλισης μιας ενωμένης και ισχυρής Αμερικής μέσω της παροχής κατάλληλων μέσων που είναι αναγκαία για τον εντοπισμό και την αποτροπή της τρομοκρατίας). Κατόπιν της ανακοίνωσης αυτής, η προσφεύγουσα περιήλθε σε αδυναμία να διενεργεί πληρωμές σε δολάρια Ηνωμένων Πολιτειών και ήλθε αντιμέτωπη με μαζική ανάληψη καταθέσεων.

6 Επιπλέον, η ΕΚΤ ανέθεσε στην επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς να επιβάλει προσωρινή αναστολή εργασιών προκειμένου να παρασχεθεί στην προσφεύγουσα χρόνος για να σταθεροποιήσει την κατάστασή της.

7 Στις 23 Φεβρουαρίου 2018, η ΕΚΤ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να θεωρηθεί ως ευρισκόμενη σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15 Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1). Την ίδια ημέρα, το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) έκρινε, με την απόφαση SRB/EES/2018/09, ότι η λήψη μέτρου εξυγίανσης της προσφεύγουσας δεν ήταν αναγκαία προς το δημόσιο συμφέρον.

8 Στις 26 Φεβρουαρίου 2018, οι μέτοχοι της προσφεύγουσας κίνησαν διαδικασία που της παρείχε τη δυνατότητα να ολοκληρώσει την εκκαθάρισή της και υπέβαλαν στην επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς αίτηση έγκρισης του σχεδίου εκούσιας εκκαθάρισής της.

9 Με την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, της 12ης Απριλίου 2018, περί υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών για το έτος 2018, το ΕΣΕ ενέκρινε τις εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2018.

10 Με έγγραφο της 27ης Απριλίου 2018, η επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι το ΕΣΕ είχε εκδώσει την απόφασή του σχετικά με τις εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2018 και της γνωστοποίησε το καταβλητέο εκ μέρους της ποσό. Το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς που όφειλε η προσφεύγουσα για το έτος 2018 ανερχόταν σε 1 850 285,83 ευρώ. Η προσφεύγουσα κατέβαλε το ποσό αυτό στις 3 Ιουλίου 2018.

11 Στις 11 Ιουλίου 2018, η ΕΚΤ εξέδωσε απόφαση περί ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της προσφεύγουσας, κατόπιν πρότασης της επιτροπής χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς.

12 Με έγγραφο της 17ης Σεπτεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα ζήτησε από το ΕΣΕ να της επιστρέψει μέρος της εισφοράς που είχε καταβάλει για το έτος 2015, να υπολογίσει εκ νέου την εκ των προτέρων εισφορά που όφειλε για το έτος 2018 και να της επιστρέψει τα ποσά που είχαν αχρεωστήτως καταβληθεί στο πλαίσιο των εκ των προτέρων εισφορών.

13 Με έγγραφο της 17ης Οκτωβρίου 2018 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το ΕΣΕ απάντησε στην προσφεύγουσα. Με το έγγραφο αυτό, το ΕΣΕ κατ' αρχάς συνόψισε το αίτημα της προσφεύγουσας όσον αφορά, αφενός, την εκ των προτέρων εισφορά της για το έτος 2018 και, αφετέρου, την εκ των προτέρων εισφορά της για το έτος 2015. Εν συνεχεία, όσον αφορά την εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2018, το ΕΣΕ, παραθέτοντας το κείμενο του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2015/63 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2014, για τη συμπλήρωση της οδηγίας 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου όσον αφορά τις εκ των προτέρων συνεισφορές σε χρηματοδοτικές ρυθμίσεις εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 11, σ. 44), εκτίμησε ότι καμία από τις διατάξεις των δύο αυτών κανονισμών δεν προέβλεπε τον εκ νέου υπολογισμό ή την επιστροφή που ζητούσε η προσφεύγουσα. Το ΕΣΕ επισήμανε ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστήριζε η προσφεύγουσα με το αίτημά της, η ανάκληση της άδειας λειτουργίας πιστωτικού ιδρύματος από την ΕΚΤ συνιστούσε αλλαγή καθεστώτος κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Ως εκ τούτου, έκρινε ότι η απόφαση της ΕΚΤ της 11ης Ιουλίου 2018, η οποία αφορούσε την προσφεύγουσα, δεν είχε επίπτωση στην ετήσια εισφορά που αυτή όφειλε για το έτος 2018 ούτε του επέβαλλε την υποχρέωση να υπολογίσει εκ νέου ή να επιστρέψει μέρος της επίμαχης εισφοράς. Τέλος, όσον αφορά τις εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2015, το ΕΣΕ διευκρίνισε ότι οι εισπραχθείσες από τα κράτη μέλη εισφορές είχαν μεταφερθεί στο ΕΤΕ σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 3, της διακυβερνητικής συμφωνίας. Εκτίμησε ότι οι οντότητες που είχαν καταβάλει εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2015 και των οποίων η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε στη συνέχεια δεν είχαν δικαίωμα σε επιστροφή των εκ των προτέρων εισφορών αυτών, όπως δεν είχαν εξάλλου δικαίωμα σε επιστροφή οποιασδήποτε άλλης δεόντως καταβληθείσας εκ των προτέρων

εισφοράς, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014. Με βάση τα στοιχεία αυτά, το ΕΣΕ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν σε θέση να προβεί σε εκ νέου υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της προσφεύγουσας για το έτος 2018 ούτε να της επιστρέψει το υπόλοιπο της εκ των προτέρων εισφοράς που είχε καταβάλει για το έτος 2015 στηριζόμενο στο γεγονός ότι η ΕΚΤ ανακάλεσε την άδεια λειτουργίας της.

II. Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Δεκεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

15 Με απόφαση του προέδρου του ογδόου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 2019, επετράπη στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή να παρέμβει υπέρ του ΕΣΕ.

16 Κατόπιν μεταβολής της σύνθεσης του Γενικού Δικαστηρίου, με απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2019, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου ανέθεσε εκ νέου την υπόθεση σε νέο εισηγητή δικαστή, τοποθετημένο στο δέκατο τμήμα.

17 Με μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας της 11ης Μαΐου 2020, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε διάφορες ερωτήσεις.

18 Με έγγραφα της 4ης και της 12ης Ιουνίου 2020, η Επιτροπή και το ΕΣΕ απάντησαν, αντιστοίχως, στις ερωτήσεις που τους τέθηκαν.

19 Με έγγραφο της 12ης Ιουνίου 2020, η προσφεύγουσα επίσης απάντησε στην ερώτηση που της έθεσε το Γενικό Δικαστήριο. Με έγγραφο της 29ης Ιουνίου 2020, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί των απαντήσεων του ΕΣΕ και της Επιτροπής στη δεύτερη ερώτηση που είχε θέσει το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας της 11ης Μαΐου 2020.

20 Κατόπιν πρότασης του δεκάτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας του, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.

21 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 6ης Ιουλίου 2020.

22 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει το ΕΣΕ στα δικαστικά έξοδα.

23 Το ΕΣΕ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη ή, επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στο σύνολο των δικαστικών και νομικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

Α. Επί του παραδεκτού

25 Το ΕΣΕ προβάλλει, κυρίως, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη στο σύνολό της. Κατ' ουσίαν, πρώτον, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Το ΕΣΕ δεν άσκησε εξουσία η οποία έχει νομίμως προβλεφθεί προκειμένου να παράγει έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας την έννομη κατάστασή της. Η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ενημερωτικό χαρακτήρα. Δεύτερον, το ΕΣΕ δηλώνει ότι διατηρεί αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον η προσφεύγουσα πληροί την προϋπόθεση κατά την οποία η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να την αφορά άμεσα. Τρίτον, το ΕΣΕ φρονεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης για την περίοδο πριν από την ανάκληση της άδειας λειτουργίας της, ήτοι για την περίοδο από 23 Φεβρουαρίου έως 11 Ιουλίου 2018, δεδομένου ότι στο από 17 Σεπτεμβρίου 2018 αίτημά της δεν γίνεται μνεία της περιόδου αυτής.

26 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί αρνητική απόφαση που απορρίπτει αδιαμφισβήτητα το αίτημά της. Φρονεί ότι η απόφαση αυτή την αφορά άμεσα, στο μέτρο που είναι αποδέκτης της. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ αρνήθηκε οποιονδήποτε τυχόν νέο υπολογισμό ή οποιαδήποτε τυχόν επιστροφή. Επομένως, κατά την άποψή της, μπορεί να επικαλεστεί προς στήριξη της προσφυγής της τόσο την περίοδο μετά τις 23 Φεβρουαρίου 2018, ημερομηνία έκδοσης της απόφασης του ΕΣΕ περί μη λήψης μέτρων εξυγίανσης, όσο και την περίοδο μετά τις 11 Ιουλίου 2018.

27 Κατά πρώτο λόγο, όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον η προσβαλλόμενη απόφαση είναι δεκτική προσφυγής, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, «πράξεις δεκτικές προσφυγής», κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, συνιστούν όλα τα μέτρα που λαμβάνονται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ανεξαρτήτως του είδους τους ή του τύπου τον οποίο έχουν περιβληθεί, και τα οποία αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων (βλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2017, Ρουμανία κατά Επιτροπής, C-599/15 P, EU:C:2017:801, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

28 Δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, μια πράξη αμιγώς ενημερωτικού χαρακτήρα (πρβλ. διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 2007, Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-457/06 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:582, σκέψη 36).

29 Προκειμένου να καθοριστεί αν μια πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της. Τα αποτελέσματα αυτά πρέπει να εκτιμώνται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων όπως το περιεχόμενο της πράξης, λαμβάνοντας υπόψη, κατά περίπτωση, το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε, καθώς και τις εξουσίες του θεσμικού οργάνου που την εξέδωσε (βλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2017, Σλοβακία κατά Επιτροπής, C-593/15 P και C-594/15 P, EU:C:2017:800, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

30 Εν προκειμένω, όσον αφορά το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης πράξης, υπενθυμίζεται ότι, με έγγραφο της 17ης Οκτωβρίου 2018 με αποδέκτη την προσφεύγουσα, το ΕΣΕ απέρριψε το αίτημά της, αφενός, να υπολογιστεί εκ νέου η εκ των προτέρων εισφορά της για το έτος 2018 και να της επιστραφεί το αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό και, αφετέρου, να της επιστραφεί μέρος της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2015, κατόπιν της ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της από την ΕΚΤ.

31 Στην προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται σαφώς ότι το ΕΣΕ εκτιμά ότι δεν είναι σε θέση να κάνει δεκτά τα αιτήματα εκ νέου υπολογισμού και επιστροφής που διατύπωσε η προσφεύγουσα, λόγω της αντίθεσής τους προς το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και προς το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

32 Όσον αφορά την εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2018, στην απόφαση αυτή επισημαίνεται ότι «[κ]αμία διάταξη [του κανονισμού 806/2014 και του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63] δεν προβλέπει, συναφώς, δυνατότητα εκ νέου υπολογισμού ή δυνατότητα επιστροφής». Όσον αφορά την εισφορά για το έτος 2015, το ΕΣΕ επισημαίνει ότι «[τ]α ιδρύματα που κατέβαλαν την εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2015 και των οποίων η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε στη συνέχεια δεν έχουν δικαίωμα επιστροφής της εισφοράς αυτής ή οποιασδήποτε άλλης εκ των προτέρων εισφοράς η οποία καταβλήθηκε δεόντως» και ότι «[τ]ούτο απορρέει από το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014». Το έγγραφο αυτό καταλήγει ως εξής: «Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το ΕΣΕ δεν είναι σε θέση να προβεί σε εκ νέου υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2018 ή σε επιστροφή του "υπολοίπου" της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2015 λόγω της ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της ABLV Bank από την ΕΚΤ […]».

33 Επομένως, από το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης πράξης προκύπτει ότι πρόκειται για απόφαση και ότι η απόφαση αυτή είναι οριστική. Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει το ΕΣΕ, το περιεχόμενο της απόφασης αυτής δεν είναι αμιγώς ενημερωτικό.

34 Όσον αφορά το πλαίσιο εντός του οποίου ελήφθη η προσβαλλόμενη απόφαση, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, ως πιστωτικό ίδρυμα που διέθετε, έως τις 11 Ιουλίου 2018, άδεια λειτουργίας και ήταν εγκατεστημένο σε κράτος μέλος που συμμετέχει στην τραπεζική ένωση, όφειλε, σύμφωνα με την οδηγία 2014/59 και τον κανονισμό 806/2014, να συνεισφέρει στο εθνικό ταμείο εξυγίανσης που είχε συστήσει η Δημοκρατία της Λεττονίας και, εν συνεχεία, στο ΕΤΕ, μέσω της καταβολής εκ των προτέρων εισφορών για τα έτη 2015 έως 2018.

35 Όσον αφορά τις εξουσίες που διαθέτει το ΕΣΕ, επισημαίνεται ότι πρόκειται για τη μόνη αρμόδια αρχή όσον αφορά τον υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς κάθε ιδρύματος και, εφόσον συντρέχει περίπτωση, για τον νέο υπολογισμό της εισφοράς αυτής, σύμφωνα με τα οριζόμενα στον κανονισμό 806/2014, ιδίως στο άρθρο 70, παράγραφος 2, αυτού, και στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63 (πρβλ. αποφάσεις της 3ης Δεκεμβρίου 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, σκέψεις 45 έως 47, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 71). Το ΕΣΕ είναι επίσης επιφορτισμένο με τη διαχείριση του ΕΤΕ, ήτοι των πόρων που συγκεντρώνονται μέσω των εκ των προτέρων εισφορών (άρθρο 67 του κανονισμού 806/2014).

36 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

37 Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά το επιχείρημα το σχετικό με την προϋπόθεση να αφορά η προσβαλλόμενη πράξη άμεσα την προσφεύγουσα, από την προβολή του οποίου παραιτήθηκε το ΕΣΕ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα είναι ο αποδέκτης της πράξης της οποίας ζητεί την ακύρωση. Επομένως, συντρέχουν οι προϋποθέσεις από τις οποίες το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, πρώτο σκέλος της περιόδου, ΣΛΕΕ εξαρτά το παραδεκτό της προσφυγής.

38 Κατά τρίτο λόγο, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι ορισμένα χωρία του δικογράφου της προσφυγής, ήτοι τα σημεία 5, 64 και 65 του σώματος του δικογράφου και το παράρτημα A.17, μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η προσφεύγουσα επιχειρεί να ανακτήσει ποσά τα οποία, κατ' αυτήν, ανάγονται στην περίοδο από 23 Φεβρουαρίου έως και 11 Ιουλίου 2018. Το ΕΣΕ φρονεί ότι αν, και στο μέτρο που, η προσφεύγουσα επιδιώκει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης για την περίοδο από 23 Φεβρουαρίου έως και 11 Ιουλίου 2018, η προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

39 Ερωτηθείσα σχετικώς από το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι βάλλει κατά της προσβαλλόμενης απόφασης στο σύνολό της και ότι απλώς και μόνο ζητεί την ακύρωσή της. Διευκρίνισε ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, το αίτημα επιστροφής που αφορά την εκ των προτέρων εισφορά της για το έτος 2018 συνδέεται μόνο με την περίοδο που είναι μεταγενέστερη της ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της.

40 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι τα σημεία 5, 64 και 65 του δικογράφου της προσφυγής και το παράρτημα Α.17 αποτελούν, το πολύ, επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να αποδείξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν εσφαλμένη, όπως, εξάλλου, δήλωσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επομένως, σε αντίθεση με τις ανησυχίες που εξέφρασε το ΕΣΕ, η υπό κρίση προσφυγή δεν αποσκοπεί στην ανάκτηση ποσών που φέρονται να οφείλονται για την περίοδο από 23 Φεβρουαρίου έως και 11 Ιουλίου 2018.

41 Επομένως, δεν πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το ΕΣΕ.

42 Κατά συνέπεια, η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή.

Β. Επί της ουσίας

43 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δέκα λόγους ακυρώσεως. Με τους τρεις πρώτους λόγους, η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο ΕΣΕ ότι δεν έλαβε δεόντως υπόψη ότι οι εκ των προτέρων εισφορές υπολογίζονται κατ' αναλογίαν προς την πάροδο του χρόνου (pro rata temporis). Ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αφορούν εσφαλμένη ερμηνεία, αφενός, του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και, αφετέρου, του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αφορά παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο όγδοος λόγος ακυρώσεως αφορά παραβίαση της αρχής nemo auditur propriam turpitudinem allegans. Ο ένατος λόγος ακυρώσεως αφορά παράβαση της απαγόρευσης αντιφατικών μεταξύ τους ενεργειών. Ο δέκατος λόγος ακυρώσεως αφορά προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και της επιχειρηματικής ελευθερίας.

44 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει από κοινού τους πέντε πρώτους λόγους ακυρώσεως. Οι λοιποί λόγοι θα εξεταστούν χωριστά, με εξαίρεση τους λόγους που αφορούν, αντιστοίχως, παραβίαση της αρχής nemo auditur propriam turpitudinem allegans και παράβαση της απαγόρευσης αντιφατικών μεταξύ τους ενεργειών, λόγους οι οποίοι θα εξεταστούν από κοινού και τελευταίοι.

1. Επί του παραδεκτού των λόγων ακυρώσεως

45 Όσον αφορά το παραδεκτό των λόγων ακυρώσεως που προβάλλονται με την προσφυγή, το ΕΣΕ περιορίζεται, κατ' ουσίαν, να υποστηρίξει ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι ασαφής ή ανεπαρκώς τεκμηριωμένη.

46 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά το άρθρο 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων ή ισχυρισμών, τα δε στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχουν στον μεν καθού τη δυνατότητα να προετοιμάσει την άμυνά του, στο δε Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία (απόφαση της 7ης Μαρτίου 2017, United Parcel Service κατά Επιτροπής, T-194/13, EU:T:2017:144, σκέψη 191).

47 Υπενθυμίζεται επίσης ότι, για να μπορεί μια προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου να κριθεί παραδεκτή, είναι, μεταξύ άλλων, αναγκαίο τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από αυτό καθεαυτό το κείμενο του δικογράφου (απόφαση της 7ης Μαρτίου 2017, United Parcel Service κατά Επιτροπής, T-194/13, EU:T:2017:144, σκέψη 192).

48 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 52 έως 56, 132, 140, 155 και 168 κατωτέρω, με την επιχειρηματολογία που αναπτύσσει στο πλαίσιο των προβαλλόμενων δέκα λόγων ακυρώσεως, η προσφεύγουσα βάλλει κατά της απάντησης που έδωσε το ΕΣΕ, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στα αιτήματά της περί εκ νέου υπολογισμού και περί επιστροφής, υποστηρίζοντας ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία των εφαρμοστέων διατάξεων.

49 Εντούτοις, διαπιστώνεται, γενικώς και υπό την επιφύλαξη όσων θα εκτεθούν κατωτέρω στη σκέψη 152, ότι τα πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων η προσφεύγουσα στηρίζει αυτή την επιχειρηματολογία γίνονται κατανοητά από την ανάγνωση των δέκα λόγων ακυρώσεως που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής. Ομοίως, διαπιστώνεται ότι το ΕΣΕ μπόρεσε, με το υπόμνημα αντικρούσεως, να απαντήσει στην εν λόγω επιχειρηματολογία. Το Γενικό Δικαστήριο επίσης δεν είχε δυσκολία να διαπιστώσει, με βάση το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής, ποια είναι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας.

50 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι, με την επιφύλαξη όσων θα εκτεθούν στη σκέψη 152 κατωτέρω, η επιχειρηματολογία που αναπτύσσει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο των δέκα λόγων ακυρώσεως οι οποίοι προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής είναι παραδεκτή υπό το πρίσμα των απαιτήσεων του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

51 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους τα επιχειρήματα βάσει των οποίων το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο θα πρέπει να απορρίψει τους προβαλλόμενους από την προσφεύγουσα λόγους ακυρώσεως ως απαράδεκτους.

2. Επί των πέντε πρώτων λόγων ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν παράλειψη να ληφθεί υπόψη ο pro rata temporis χαρακτήρας των εκ των προτέρων εισφορών, καθώς και παράβαση του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63

52 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εκ των προτέρων εισφορές καταβάλλονται pro rata temporis, δεδομένου ότι προκαταβάλλονται και αφορούν καθορισμένες χρονικές περιόδους κατά τη διάρκεια των οποίων τα πιστωτικά ιδρύματα απολαύουν της κάλυψης που παρέχει το ευρωπαϊκό σύστημα εξυγίανσης. Κατ' αρχάς, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, δεδομένου ότι απώλεσε την ιδιότητά της ως πιστωτικό ίδρυμα, δεν απολαύει πλέον της κάλυψης αυτής. Η εξάλειψη του κινδύνου ο οποίος οφειλόταν στην προσφεύγουσα και καλυπτόταν από το ΕΤΕ έχει ως αποτέλεσμα την ανάλογη μείωση των χρηματοδοτικών αναγκών του ΕΤΕ. Επομένως, η προσφεύγουσα φρονεί ότι δικαιούται τη μερική επιστροφή των εκ των προτέρων εισφορών που κατέβαλε. Εν συνεχεία, κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια των πρώτων οκτώ ετών της ύπαρξης του ΕΤΕ, οι εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2015 πρέπει να αφαιρεθούν από τις ετήσιες εισφορές τις οποίες οφείλει κάθε πιστωτικό ίδρυμα αποδεικνύει ότι οι εκ των προτέρων εισφορές καταβάλλονται pro rata temporis. Τέλος, το ΕΣΕ, με την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, παραδέχεται ότι οι εισφορές μπορούν να επιστρέφονται, στο μέτρο που επισημαίνει ότι, αν από την αφαίρεση των εισφορών για το έτος 2015 προκύψει αρνητικό ποσό, το αντίστοιχο κονδύλι καταβάλλεται στο ίδρυμα κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς 2018. Στην απόφαση αυτή μνημονεύεται επίσης η περίπτωση να απολέσει ένα πιστωτικό ίδρυμα την άδεια λειτουργίας του συνεπεία συγχώνευσης. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει συναφώς ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, τα ποσά που έχουν καταβληθεί στο ΕΤΕ δεν χάνονται, διότι η αφαίρεση περί της οποίας κάνει λόγο το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/81 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2014, περί ενιαίων όρων εφαρμογής

του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου όσον αφορά τις εκ των προτέρων εισφορές στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 15, σ. 1), ισχύει για την οντότητα που προκύπτει από τη συγχώνευση.

53 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το ΕΣΕ προβαίνει σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, κατά το οποίο οι δεόντως εισπραχθείσες εισφορές δεν επιστρέφονται. Φρονεί ότι η φράση «δεόντως εισπραχθείσες» πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι κάθε καταβολή διενεργείται εξ ορισμένης αιτίας και ότι, κατά συνέπεια, μπορεί να επιστρέφεται στην περίπτωση που η αιτία αυτή εκλείψει. Το αίτημά της για επιστροφή στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στην αρχή της απαγόρευσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 δεν έχει εφαρμογή στις εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2015. Οι εισφορές αυτές «εισπράχθηκαν» όχι δυνάμει του κανονισμού 806/2014, αλλά στο πλαίσιο του εθνικού μέτρου μεταφοράς της οδηγίας 2014/59 στην εσωτερική έννομη τάξη.

54 Τρίτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το ΕΣΕ προβαίνει σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το γράμμα της διάταξης αυτής κάνει λόγο για «καθεστώς ενός ιδρύματος» και όχι για «καθεστώς ορισμένης οντότητας ως ιδρύματος». Προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 είναι ότι η σχετική οντότητα εξακολουθεί να αποτελεί ίδρυμα. Κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 εφαρμόζεται στην περίπτωση κατά την οποία η νομική ή πραγματική κατάσταση του τραπεζικού ιδρύματος είναι ικανή να επηρεάσει τον καθορισμό του ύψους της εισφοράς, αλλά η τράπεζα εξακολουθεί να περιλαμβάνεται στον μηχανισμό χρηματοδότησης της εξυγίανσης. Η προσφεύγουσα δεν εμπίπτει σε αυτή την περίπτωση και, επομένως, η εν λόγω διάταξη δεν τυγχάνει εφαρμογής. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, η προσφεύγουσα μνημονεύει επίσης το άρθρο 7 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2017/2361 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 2017, σχετικά με το οριστικό σύστημα των εισφορών για την κάλυψη των διοικητικών δαπανών του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΕ 2017, L 337, σ. 6).

55 Τέταρτον, η προσφεύγουσα προσθέτει, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι το ΕΣΕ δέχεται, υπό ορισμένες περιστάσεις, τη διενέργεια εκ νέου υπολογισμών και την επιστροφή εισφορών. Υποστηρίζει συναφώς ότι, με βάση το άρθρο 17, παράγραφος 3, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, επιτρέπονται οι εκ νέου υπολογισμοί και οι επιστροφές και μνημονεύει επίσης το άρθρο 17, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

56 Πέμπτον, με τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Η υπό κρίση υπόθεση αφορά την «πραγματική εξαφάνιση» ενός πιστωτικού ιδρύματος και των καταθέσεών του, ενώ η προαναφερθείσα υπόθεση αφορά την απορρόφηση ιταλικού πιστωτικού ιδρύματος από γερμανικό πιστωτικό ίδρυμα. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η συγχώνευση την οποία αφορούσε η υπόθεση εκείνη δεν είχε καμία επίπτωση επί της συμμετοχής του συνεισφέροντος ιδρύματος στη χρηματοδότηση του ΕΤΕ. Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα έπαυσε να συμμετέχει στη χρηματοδότηση του ΕΤΕ.

57 Το ΕΣΕ, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την ως άνω επιχειρηματολογία.

α) Επί της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2018

58 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η ανάκληση της άδειας λειτουργίας της από την ΕΚΤ, κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς, ήτοι κατά τη διάρκεια του έτους 2018, αποτελεί περίσταση που της παρέχει δικαίωμα σε εκ νέου υπολογισμό pro rata temporis της εκ των προτέρων

εισφοράς της για την περίοδο αυτή και, ως εκ τούτου, σε επιστροφή μέρους των ποσών που κατέβαλε ως εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2018. Η περίοδος συνεισφοράς για αυτόν τον εκ νέου υπολογισμό είναι το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου έως 11 Ιουλίου 2018. Το αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό ανέρχεται, κατ' αυτήν, σε 947 127,55 ευρώ.

59 Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 806/2014, ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται επί των πιστωτικών ιδρυμάτων τα οποία είναι εγκατεστημένα σε κράτος μέλος που συμμετέχει στην τραπεζική ένωση, όπως είναι η προσφεύγουσα. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΕ) 575/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2013, L 176, σ. 1), ως πιστωτικό ίδρυμα νοείται η επιχείρηση της οποίας η δραστηριότητα συνίσταται στην αποδοχή από το κοινό καταθέσεων ή άλλων επιστρεπτέων κεφαλαίων και στη χορήγηση πιστώσεων για ίδιο λογαριασμό. Τα πιστωτικά ιδρύματα πρέπει να διαθέτουν άδεια λειτουργίας για την άσκηση των δραστηριοτήτων τους, όπως προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/36/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013 σχετικά με την πρόσβαση στη δραστηριότητα πιστωτικών ιδρυμάτων και την προληπτική εποπτεία πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων, για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/87/ΕΚ και για την κατάργηση των οδηγιών 2006/48/ΕΚ και 2006/49/ΕΚ (ΕΕ 2013, L 176, σ. 338).

60 Ο κανονισμός 806/2014 επιβάλλει σε κάθε αδειοδοτημένο ίδρυμα, που είναι εγκατεστημένο σε συμμετέχον κράτος μέλος, την υποχρέωση να συνεισφέρει στο ΕΤΕ μέσω εκ των προτέρων εισφορών, τουλάχιστον μία φορά κατ' έτος. Η ατομική εισφορά κάθε ιδρύματος υπολογίζεται κατ' αναλογίαν προς το ύψος των υποχρεώσεών του (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις, σε σχέση με το σύνολο των υποχρεώσεων (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις, όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος όλων των συμμετεχόντων κρατών μελών (άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014).

61 Εξάλλου, από το άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014, καθώς και από το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, προκύπτει ότι η ετήσια είσπραξη των καταβαλλόμενων από τα πιστωτικά ιδρύματα εκ των προτέρων εισφορών καθιερώθηκε προκειμένου να διασφαλιστεί ότι, μετά το πέρας μιας αρχικής περιόδου οκτώ ετών αρχόμενης από 1ης Ιανουαρίου 2016, τα διαθέσιμα χρηματοδοτικά μέσα του ΕΤΕ θα ανέλθουν τουλάχιστον στο 1 % του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων όλων των πιστωτικών ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας εντός όλων των συμμετεχόντων κρατών μελών.

62 Προς επίτευξη του σκοπού αυτού, το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο 14, παράγραφοι 1 έως 3, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 επιβάλλουν στο ΕΣΕ να υπολογίζει τις οφειλόμενες εισφορές με βάση τα λογιστικά στοιχεία των τελευταίων εγκεκριμένων και πιστοποιημένων οικονομικών καταστάσεων οι οποίες ήταν διαθέσιμες στις 31 Δεκεμβρίου του έτους που προηγείται της περιόδου συνεισφοράς, συνοδευόμενα από τη γνωμοδότηση που υποβάλλεται από τον νόμιμο ελεγκτή ή το ελεγκτικό γραφείο.

63 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι την 1η Ιανουαρίου 2018 αποτελούσε αδειοδοτημένο πιστωτικό ίδρυμα, εγκατεστημένο σε συμμετέχον κράτος μέλος, και ότι, ως εκ τούτου, όφειλε να συνεισφέρει στο ΕΤΕ. Δεν υποστηρίζει ότι, με την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, το ΕΣΕ προέβη σε εσφαλμένο υπολογισμό του ποσού της ατομικής εισφοράς της για το έτος 2018. Αντιθέτως, υποστηρίζει ότι η ανάκληση της άδειας λειτουργίας της από την ΕΚΤ, στις 11 Ιουλίου 2018, είχε ως αποτέλεσμα να την αποκλείσει, με αφετηρία αυτή την ημερομηνία, από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 806/2014 και ότι, κατά συνέπεια, η εκ των προτέρων εισφορά της για το έτος 2018 έπρεπε να υπολογιστεί εκ νέου pro rata temporis.

64 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα ερμηνευτικά ζητήματα που εγείρονται στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής και προκειμένου να προσδιοριστεί το ακριβές περιεχόμενο του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, πρέπει να ληφθούν υπόψη όχι μόνον το γράμμα των διατάξεων αυτών, αλλά και το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελούν μέρος (πρβλ. απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, VEMW κ.λπ., C-17/03, EU:C:2005:362, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

1) Επί της ερμηνείας του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014

65 Πρώτον, όσον αφορά τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, υπενθυμίζεται ότι η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«Οι δεόντως εισπραχθείσες εισφορές κάθε οντότητας που αναφέρεται στο άρθρο 2 [του εν λόγω κανονισμού, ήτοι, μεταξύ άλλων, των πιστωτικών ιδρυμάτων όπως η προσφεύγουσα] δεν επιστρέφονται στις οντότητες αυτές».

66 Η γραμματική ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 τείνει να επιβεβαιώσει τη θέση που διατύπωσε το ΕΣΕ στην προσβαλλόμενη απόφαση.

67 Ειδικότερα, το γράμμα του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 καθιστά σαφές ότι δεν είναι δυνατή η επιστροφή των εκ των προτέρων εισφορών που έχουν δεόντως εισπραχθεί. Η μη δυνατότητα επιστροφής προκύπτει χωρίς κανένα περιθώριο αμφιβολίας από την άρνηση που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης. Οι χρησιμοποιούμενοι όροι δεν επιδέχονται παρερμηνεία. Ουδόλως γίνεται λόγος για δυνατότητα προσαρμογής των εκ των προτέρων εισφορών βάσει μηνιαίου υπολογισμού, στην περίπτωση που ένα ίδρυμα απολέσει την άδεια λειτουργίας του κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς.

68 Όσον αφορά, δεύτερον, το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, υπενθυμίζεται, κατά πρώτον, ότι, κατά το άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014, το ΕΣΕ υπολογίζει ετησίως τις ατομικές εισφορές κατά τρόπο που να εξασφαλίζει ότι οι εισφορές που οφείλονται από το σύνολο των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών δεν υπερβαίνουν το 12,5 % του επιπέδου-στόχου.

69 Επομένως, πέραν του επιπέδου-στόχου που πρέπει να επιτευχθεί κατά το πέρας της αρχικής περιόδου, υπάρχει ένα ετήσιο ανώτατο όριο εισφοράς που μπορεί να εισπραχθεί από τα ιδρύματα εντός ενός ορισμένου έτους κατά τη διάρκεια της εν λόγω αρχικής περιόδου. Επομένως, όπως ορθώς υπογραμμίζει το ΕΣΕ, η επιλογή του ημερολογιακού έτους ως περιόδου συνεισφοράς για τις εκ των προτέρων εισφορές αποτελεί συνέπεια της βούλησης του νομοθέτη να διασφαλίσει ότι η επιβάρυνση που επιβάλλεται στα ιδρύματα κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου κατανέμεται χρονικά κατά τρόπο όσο το δυνατόν πιο ομοιόμορφο, συμφώνως προς το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014. Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι οι εκ των προτέρων εισφορές είναι ετήσιες δεν σημαίνει ότι «αφορούν» συγκεκριμένο έτος, πράγμα που θα είχε ως συνέπεια να πρέπει οπωσδήποτε να διενεργηθεί προσαρμογή στην περίπτωση που ένα ίδρυμα απολέσει την άδεια λειτουργίας του κατά τη διάρκεια αυτού του έτους.

70 Κατά δεύτερον, αφενός, επισημαίνεται ότι οι εκ των προτέρων εισφορές που τροφοδοτούν το ΕΤΕ καταβάλλονται από τους φορείς του χρηματοπιστωτικού τομέα πριν από κάθε πράξη εξυγίανσης και ανεξαρτήτως αυτής (αιτιολογική σκέψη 102 του κανονισμού 806/2014). Αφετέρου, τα εργαλεία εξυγίανσης μπορούν να εφαρμόζονται μόνον επί των οντοτήτων που βρίσκονται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και μόνον εφόσον τούτο είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού της χρηματοοικονομικής σταθερότητας προς το δημόσιο συμφέρον (άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014· βλ. επίσης αιτιολογική σκέψη 61 του εν λόγω κανονισμού). Με άλλα λόγια,

ακόμη και αν η πτώχευση ενός ιδρύματος –το οποίο έχει δεόντως καταβάλει τις εκ των προτέρων εισφορές του– έχει επέλθει ή είναι προβλέψιμη, η προοπτική λήψης μέτρου εξυγίανσης μπορεί να εξεταστεί μόνον εφόσον το μέτρο αυτό είναι αναγκαίο προς το δημόσιο συμφέρον. Η κείμενη νομοθεσία δεν καθιερώνει κανέναν αυτόματο σύνδεσμο μεταξύ, αφενός, της καταβολής της εκ των προτέρων εισφοράς και, αφετέρου, της εξυγίανσης του εμπλεκόμενου ιδρύματος. Όπως υποστηρίζει το ΕΣΕ, καθοριστικό στοιχείο για τη χρήση του ΕΤΕ είναι μόνον η διαφύλαξη του δημοσίου συμφέροντος και όχι το ατομικό συμφέρον ορισμένου ιδρύματος (βλ. επίσης άρθρο 67, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014). Η εκ των προτέρων εισφορά την οποία καταβάλλει ένα ίδρυμα αναφορικά με συγκεκριμένη περίοδο δεν του παρέχει ατομικό δικαίωμα να χρησιμοποιηθεί το ΕΤΕ στην περίπτωση που το ίδρυμα αυτό, κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, περιέλθει σε πτώχευση ή η πτώχευση αυτή επίκειται.

71 Η καταβολή εισφοράς από ορισμένο ίδρυμα προς το ΕΤΕ δεν συνεπάγεται την εξασφάλιση οποιασδήποτε αντιπαροχής, αλλά αποσκοπεί, προς το δημόσιο συμφέρον, στη χρηματοδότηση του ΕΤΕ έως το ελάχιστο επίπεδο που έχει προβλέψει ο νομοθέτης της Ένωσης, με σκοπό τη διασφάλιση της σταθερότητας του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος.

72 Πράγματι, από τον κανονισμό 806/2014, ιδίως από τα άρθρα 14, 18, το άρθρο 67, παράγραφος 2, και το άρθρο 70, καθώς και από τις αιτιολογικές του σκέψεις 19, 100, 102 και 104, προκύπτει ότι ο κίνδυνος τον οποίο καλύπτει το ΕΤΕ είναι ο κίνδυνος τον οποίο συνεπάγεται το σύνολο του χρηματοπιστωτικού τομέα για τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος και, κατά συνέπεια, για τους εθνικούς προϋπολογισμούς. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 100 του κανονισμού 806/2014, ο νομοθέτης εκτίμησε ότι ο χρηματοπιστωτικός τομέας στο σύνολό του θα πρέπει να είναι εκείνος που χρηματοδοτεί τη σταθεροποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα κατέβαλε την υποχρεωτική εισφορά της στο ΕΤΕ για το έτος 2018 υπό την ιδιότητά της ως φορέας του χρηματοπιστωτικού τομέα κατά την 1η Ιανουαρίου 2018.

73 Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι εκ των προτέρων εισφορές δεν μπορούν να λογιστούν ως ασφάλιστρα των οποίων ο μηνιαίος καθορισμός και η επιστροφή είναι δυνατόν να λάβουν χώρα στην περίπτωση που το ίδρυμα που τα κατέβαλε απολέσει την άδεια λειτουργίας του κατά τη διάρκεια του σχετικού έτους, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας της. Για τους ίδιους λόγους, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα κατά το οποίο η διάλυση ιδρύματος κατά τη διάρκεια του έτους συνεισφοράς συνεπάγεται μείωση των προς κάλυψη κινδύνων και, ως εκ τούτου, μείωση των χρηματοδοτικών αναγκών του ΕΤΕ.

74 Τρίτον, όσον αφορά τον σκοπό που επιδιώκουν ο κανονισμός 806/2014 και ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 2015/63, υπενθυμίζεται ότι η ετήσια είσπραξη των καταβαλλόμενων από τα πιστωτικά ιδρύματα εκ των προτέρων εισφορών καθιερώθηκε προκειμένου να διασφαλιστεί ότι, μετά το πέρας μιας αρχικής περιόδου οκτώ ετών αρχομένης από 1ης Ιανουαρίου 2016, τα διαθέσιμα χρηματοδοτικά μέσα του ΕΤΕ θα ανέλθουν τουλάχιστον στο 1 % του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων όλων των πιστωτικών ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας εντός όλων των συμμετεχόντων κρατών μελών (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω).

75 Αν, όμως, το ΕΣΕ ήταν υποχρεωμένο να λαμβάνει υπόψη την εξέλιξη της νομικής και οικονομικής κατάστασης των πιστωτικών ιδρυμάτων κατά τη διάρκεια της σχετικής περιόδου συνεισφοράς, δύσκολα θα μπορούσε να υπολογίσει κατά τρόπο αξιόπιστο και σταθερό τις οφειλόμενες από έκαστο εξ αυτών εισφορές και να υλοποιήσει τον σκοπό που συνίσταται στην επίτευξη, κατά το πέρας της αρχικής περιόδου, ποσοστού τουλάχιστον 1 % επί του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος κράτους μέλους, στο μέτρο που ο εκ νέου υπολογισμός των εισφορών ορισμένου ιδρύματος έχει κατ' ανάγκην αντίκτυπο στο ποσό που οφείλουν τα λοιπά πιστωτικά ιδρύματα.

76 Λαμβανομένων υπόψη του χρονικού σημείου και του γενικού σκοπού της είσπραξης των εκ των προτέρων εισφορών, διαπιστώνεται ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η απώλεια της άδειας λειτουργίας ιδρύματος κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς δεν παρέχει στο ίδρυμα αυτό δικαίωμα για εκ νέου υπολογισμό pro rata temporis της εκ των προτέρων εισφοράς του αναφορικά με τη συγκεκριμένη περίοδο και, ως εκ τούτου, για επιστροφή μέρους της καταβληθείσας εισφοράς σε σχέση με την περίοδο αυτή. Εν κατακλείδι, το ΕΣΕ δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον ερμήνευσε το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 υπό την έννοια ότι δεν του επέτρεπε να επανυπολογίσει pro rata temporis την εκ των προτέρων εισφορά που είχε καταβάλει η προσφεύγουσα για το έτος 2018 ούτε να της επιστρέψει το φερόμενο ως αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό.

2) Επί της ερμηνείας του άρθρου 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63

77 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα σχετικά με το άρθρο 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής το γράμμα της διάταξης αυτής:

«1. Σε περίπτωση που ένα ίδρυμα είναι νεοεποπτευόμενο ίδρυμα μόνο για ένα μέρος της περιόδου συνεισφοράς, η μερική συνεισφορά καθορίζεται με εφαρμογή της μεθοδολογίας που παρατίθεται στο τμήμα 3 για το ποσό της ετήσιας συνεισφοράς του, που υπολογίζεται κατά τη διάρκεια της επόμενης περιόδου συνεισφοράς με παραπομπή στον αριθμό των πλήρων μηνών της περιόδου συνεισφοράς για τους οποίους εποπτεύεται το ίδρυμα.

2. Μια αλλαγή του καθεστώτος ενός ιδρύματος, συμπεριλαμβανομένου ενός μικρού ιδρύματος, κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς δεν επηρεάζει την ετήσια καταβλητέα συνεισφορά κατά το συγκεκριμένο έτος.»

78 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ εκτίμησε ότι η ανάκληση της άδειας λειτουργίας πιστωτικού ιδρύματος από την ΕΚΤ συνιστούσε αλλαγή καθεστώτος κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Επομένως, η απόφαση της ΕΚΤ της 11ης Ιουλίου 2018 να ανακαλέσει την άδεια λειτουργίας της προσφεύγουσας είναι άνευ συνεπειών επί του ποσού της ετήσιας εισφοράς που αυτή όφειλε για το έτος 2018.

79 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το γράμμα της διάταξης αυτής αναφέρεται στο «καθεστώς ενός ιδρύματος» και όχι στο «καθεστώς ορισμένης οντότητας ως ιδρύματος». Κατά την προσφεύγουσα, προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 είναι ότι η σχετική οντότητα εξακολουθεί να αποτελεί ίδρυμα και επομένως η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται στην περίπτωσή της. Η προσφεύγουσα διευκρίνισε με την από 12 Ιουνίου 2020 απάντησή της στη γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου και επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι όχι μόνο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, αλλά και ότι το άρθρο 12, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού δεν ασκεί επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση.

80 Συναφώς, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), το Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά τον όρο «αλλαγή του καθεστώτος» κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, ότι ο όρος αυτός έπρεπε να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, ως αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης, η οποία χρήζει ομοιόμορφης ερμηνείας σε όλα τα κράτη μέλη (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 33).

81 Κατ' αρχάς, το Δικαστήριο επισήμανε ότι ο όρος «αλλαγή του καθεστώτος» μπορεί να καλύπτει οποιαδήποτε μεταβολή της νομικής ή πραγματικής κατάστασης ορισμένου ιδρύματος ικανή να ασκήσει επιρροή όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση

κανονισμού 2015/63. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τη φράση «συμπεριλαμβανομένου ενός μικρού ιδρύματος», από την οποία προκύπτει ότι η μεταβολή του μεγέθους του ιδρύματος, η οποία είναι κρίσιμη για την εφαρμογή των διατάξεων υπέρ των μικρών ιδρυμάτων, αποτελεί μία απλώς από τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στην εν λόγω διάταξη (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψεις 35 και 36).

82 Εν συνεχεία, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 αναφέρεται γενικώς στις ενδεχόμενες αλλαγές ενός ιδρύματος, ενώ το άρθρο 12, παράγραφος 1, του εν λόγω κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού αποσαφηνίζει τη μέθοδο υπολογισμού που εφαρμόζεται, κατ' εξαίρεση, σε ίδρυμα που υπέκειτο σε εποπτεία μόνο για ένα μέρος της περιόδου συνεισφοράς (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 38). Ως εκ τούτου, έκρινε ότι το άρθρο 12, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, καθόσον εισάγει παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα που διαλαμβάνεται στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, πρέπει να ερμηνεύεται στενά και δεν επιδέχεται ερμηνεία που να βαίνει πέραν της μοναδικής αυτής περίπτωσης την οποία προβλέπει ρητώς ο εν λόγω κανονισμός (βλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το ωφέλημα του υπολογισμού της εισφοράς κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 12, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 δεν παρέχεται για πράξη η οποία συνιστά αλλαγή καθεστώτος, κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 40).

83 Τέλος, το Δικαστήριο επισήμανε, υπό το πρίσμα της οδηγίας 2014/59, του κανονισμού 806/2014 και του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, ότι η ετήσια είσπραξη των καταβαλλόμενων από τα πιστωτικά ιδρύματα εκ των προτέρων εισφορών θεσπίστηκε προκειμένου να διασφαλιστεί, κατά το πέρας της αρχικής περιόδου, η επίτευξη του επιπέδου-στόχου. Το Δικαστήριο έκρινε ότι, προκειμένου να παρασχεθεί στις αρχές εξυγίανσης η δυνατότητα να υπολογίσουν τις εκ των προτέρων εισφορές και, ως εκ τούτου, να επιτύχουν τον σκοπό που επιδιώκεται με την οδηγία 2014/59, με τον κανονισμό 806/2014 και με τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63, η προβλεπόμενη στο άρθρο 12, παράγραφος 2, του εν λόγω κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού έννοια της «αλλαγής του καθεστώτος» πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 44). Το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνευθεί ως περιλαμβάνουσα πράξη με την οποία ίδρυμα παύει, διαρκούντος του έτους, να υπόκειται στην εποπτεία αρχής εξυγίανσης κατόπιν διασυνοριακής συγχώνευσης με απορρόφηση από τη μητρική του εταιρία, πράγμα που σημαίνει ότι η πράξη αυτή δεν ασκεί επιρροή στην υποχρέωση του ως άνω ιδρύματος να καταβάλει το σύνολο των εκ των προτέρων εισφορών που οφείλονται για το επίμαχο έτος συνεισφοράς (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 48).

84 Εν προκειμένω, για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στις σκέψεις 80 έως 83 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ανάκληση της άδειας λειτουργίας πιστωτικού ιδρύματος από την ΕΚΤ πρέπει να θεωρηθεί ως αλλαγή καθεστώτος κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Πράγματι, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στη σκέψη 43 της απόφασης της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), αν μια αρχή εξυγίανσης, όπως είναι το ΕΣΕ, όφειλε να λαμβάνει υπόψη την εξέλιξη της νομικής και οικονομικής κατάστασης των ιδρυμάτων κατά τη διάρκεια της οικείας χρήσης, δύσκολα θα μπορούσε να υπολογίσει κατά τρόπο αξιόπιστο τις τακτικές εισφορές του επόμενου έτους και, κατά συνέπεια, να υλοποιήσει τον προβλεπόμενο από τον κανονισμό 806/2014 σκοπό της επίτευξης, κατά το πέρας της αρχικής περιόδου, ποσοστού τουλάχιστον 1 % επί του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας εντός των συμμετεχόντων κρατών μελών (βλ. σκέψεις 60 έως 62 ανωτέρω). Συνεπώς, ο όρος «αλλαγή του καθεστώτος» κατά το άρθρο 12, παράγραφος 2, του

κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καλύπτει την παύση της δραστηριότητας ενός ιδρύματος συνεπεία της απώλειας της άδειας λειτουργίας του κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς.

85 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η παύση της άσκησης των δραστηριοτήτων πιστωτικού ιδρύματος κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς, συνεπεία της ανάκλησης της άδειας λειτουργίας του ιδρύματος αυτού, δεν έχει επίπτωση στην υποχρέωσή του να καταβάλει το σύνολο της εκ των προτέρων εισφοράς την οποία οφείλει για την εν λόγω περίοδο συνεισφοράς. Επομένως, στην προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ δεν υπέπεσε συναφώς σε πλάνη περί το δίκαιο. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι κακώς το ΕΣΕ δεν προέβη σε εκ νέου υπολογισμό pro rata temporis της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2018 και ότι δεν της επέστρεψε το φερόμενο ως αχρεωστήτως καταβληθέν ποσό.

86 Το ανωτέρω συμπέρασμα δεν κλονίζεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η έννοια του «καθεστώτος» κατά το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 και η αντίστοιχη έννοια που περιλαμβάνεται στο άρθρο 7 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/2361 συνδέονται μεταξύ τους. Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ο όρος «αλλαγή του καθεστώτος» δεν μπορεί να νοηθεί υπό την έννοια ότι αφορά αποκλειστικώς την περίπτωση μετάβασης ενός ιδρύματος από μια κατηγορία η οποία ορίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/2361 σε κάποια άλλη. Όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, το αντικείμενο και ο σκοπός, αφενός, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 και, αφετέρου, του κανονισμού 2017/2361 διαφέρουν. Ο δεύτερος αυτός κανονισμός αφορά το σύστημα εισφορών για την κάλυψη των διοικητικών δαπανών του ΕΣΕ. Οι εισφορές που διέπονται από τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63 είναι εισφορές, χάριν του δημοσίου συμφέροντος, προς το ΕΤΕ, ενώ οι εισφορές που διέπονται από τον κανονισμό 2017/2361 προορίζονται για την κάλυψη του φόρτου εργασίας και των συναφών δαπανών που οφείλονται σε οντότητα η οποία έχει τεθεί υπό την άμεση ευθύνη του ΕΣΕ (βλ. αιτιολογική σκέψη 5 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/2361).

87 Βεβαίως, η προσφεύγουσα προβάλλει επιχειρήματα προκειμένου να αποδείξει ότι η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Συναφώς, υποστηρίζει ότι, στην υπόθεση εκείνη, η «αλλαγή του καθεστώτος» οφειλόταν στο ότι η ιταλική οντότητα δεν είχε εγκαταλείψει τον ενιαίο μηχανισμό εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων (ΕΜΕ), αλλά είχε μετατραπεί σε υποκατάστημα γερμανικού ιδρύματος. Χωρίς να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι οι διαφορές αυτές όντως υφίστανται, διαπιστώνεται ότι δεν μπορούν πάντως να ασκήσουν επιρροή στο συμπέρασμα που εκτέθηκε στη σκέψη 84 ανωτέρω. Πράγματι, ο όρος «αλλαγή του καθεστώτος» καλύπτει οποιαδήποτε μεταβολή της νομικής ή πραγματικής κατάστασης ορισμένου ιδρύματος ικανή να ασκήσει επιρροή όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Η απώλεια της άδειας λειτουργίας συνιστά αναμφισβήτητα μεταβολή τόσο της νομικής όσο και της πραγματικής κατάστασης ενός πιστωτικού ιδρύματος. Επιπροσθέτως, το άρθρο 12, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, το οποίο ορίζει ότι η αλλαγή του καθεστώτος ενός ιδρύματος δεν επηρεάζει την υποχρέωση του ιδρύματος αυτού να καταβάλει τις ετήσιες τακτικές εισφορές που οφείλονται για το συγκεκριμένο έτος, αναφέρεται γενικώς στις ενδεχόμενες αλλαγές ενός ιδρύματος, ενώ το άρθρο 12, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού αποσαφηνίζει τη μέθοδο υπολογισμού η οποία εφαρμόζεται, κατ' εξαίρεση, σε ίδρυμα που υπέκειτο σε εποπτεία μόνο για ένα μέρος της περιόδου συνεισφοράς. Δεδομένου ότι η τελευταία αυτή διάταξη, καθόσον εισάγει παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, πρέπει να ερμηνεύεται στενά, όπερ σημαίνει ότι δεν επιδέχεται ερμηνεία που να βαίνει πέραν της μόνης αυτής περίπτωσης την οποία ρητώς προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός, η απώλεια της άδειας λειτουργίας εμπίπτει κατ' ανάγκην στο εν λόγω άρθρο 12, παράγραφος 2.

88 Η προσφεύγουσα φρονεί επίσης ότι, σε αντίθεση με την περίπτωση που αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), ο οριστικός αποκλεισμός της από το σύστημα εξυγίανσης επηρεάζει το επίπεδο-στόχο. Συναφώς, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των όρων που χρησιμοποίησε στο άρθρο 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, επιλογή του νομοθέτη ήταν να μην έχει η αλλαγή του καθεστώτος ενός ιδρύματος επίπτωση στην οφειλόμενη για το επίμαχο έτος ετήσια εισφορά, ανεξαρτήτως των συνεπειών που η αλλαγή αυτή καθεστώτος θα μπορούσε να έχει επί των καλυπτόμενων καταθέσεων ή επί του επιπέδου-στόχου.

89 Επομένως, το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 εφαρμόζεται στην περίπτωση της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, τα σχετικά επιχειρήματα της τελευταίας πρέπει να απορριφθούν.

90 Ούτε τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα και τα οποία θα εξεταστούν κατωτέρω κλονίζουν τα ανωτέρω συμπεράσματα, τα οποία συνήχθησαν από την εξέταση του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

3) Επί των λοιπών επιχειρημάτων της προσφεύγουσας

91 Με τα λοιπά επιχειρήματά της, η προσφεύγουσα επιχειρεί, κατ' ουσίαν, να αποδείξει τον προβαλλόμενο αδικαιολόγητο πλουτισμό του ΕΤΕ, τον pro rata temporis χαρακτήρα των εκ των προτέρων εισφορών και την ύπαρξη δυνατότητας επιστροφής των εισφορών αυτών. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, η προσφεύγουσα επικαλείται την αρχή της απαγόρευσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού, την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, το άρθρο 17, παράγραφοι 3 και 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 και το άρθρο 7, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81.

i) Επί του προβαλλόμενου αδικαιολόγητου πλουτισμού του ΕΤΕ

92 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, και ειδικότερα η φράση «δεόντως εισπραχθείσες εισφορές», πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα της αρχής της απαγόρευσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Κατ' αυτήν, κάθε καταβολή έχει ορισμένη αιτία και εξυπηρετεί ορισμένο σκοπό και, κατά συνέπεια, μπορεί να επιστραφεί αν η αιτία εκλείψει ή αν ο σκοπός δεν επιτευχθεί. Τούτο σημαίνει, στην υπό κρίση περίπτωση, ότι οι εκ των προτέρων εισφορές θα πρέπει να υπολογιστούν εκ νέου σε συνάρτηση με την περίοδο κατά την οποία ασκήθηκε πράγματι εποπτεία επί του οικείου ιδρύματος, ειδάλλως το ΕΤΕ θα έχει πλουτίσει αδικαιολογήτως.

93 Υπενθυμίζεται ότι, για να μπορεί να γίνει δεκτό ένδικο βοήθημα που στηρίζεται σε αδικαιολόγητο πλουτισμό, απαιτείται να αποδειχθεί ο άνευ νόμιμης αιτίας πλουτισμός του καθού η αξίωση και η ελάττωση της περιουσίας του έχοντος την αξίωση που συνδέεται με τον πλουτισμό αυτόν (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, σκέψη 53).

94 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είχε ως νομική βάση το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Επιπλέον, από τις διαπιστώσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 65 έως 76 ανωτέρω προκύπτει ότι, όπως εκτίμησε το ΕΣΕ με την προσβαλλόμενη απόφαση, η εφαρμογή των εν λόγω άρθρων δεν μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα τον εκ νέου υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της προσφεύγουσας για το έτος 2018 ούτε, επομένως, την επιστροφή μέρους του ποσού που κατέβαλε ως εισφορά.

95 Επισημαίνεται, όμως, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη νομική βάση στην οποία φέρεται να στηρίζεται ο πλουτισμός του ΕΤΕ, ο οποίος απορρέει από την προσβαλλόμενη απόφαση. Συγκεκριμένα, στα δικόγραφα της προσφεύγουσας δεν προβάλλεται, ρητώς ή εμμέσως, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σε σχέση με το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 12 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

96 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εκ μέρους του ΕΣΕ άρνηση επιστροφής στηρίζεται σε έγκυρη νομική βάση και δεν μπορεί να συνεπάγεται αδικαιολόγητο πλουτισμό. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί αδικαιολόγητου πλουτισμού του ΕΤΕ.

ii) Επί των επιχειρημάτων τα οποία αφορούν παράβαση της απόφασης SRB/ES/SRF/2018/03

97 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, δεδομένου ότι, στην τελευταία αυτή απόφαση, το ΕΣΕ αναγνώρισε ρητώς τον pro rata temporis χαρακτήρα των εκ των προτέρων εισφορών, καθώς και τη δυνατότητα επιστροφής τους. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δίδει έμφαση στα σημεία 39 και 40 της εν λόγω απόφασης.

98 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η απλή πρακτική θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης δεν μπορεί να κατισχύσει των κανόνων της Συνθήκης ή εκείνων που έχουν θεσπιστεί δυνάμει της Συνθήκης (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Φεβρουαρίου 1988, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, 68/86, EU:C:1988:85, σκέψη 24, και της 9ης Αυγούστου 1994, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-327/91, EU:C:1994:305, σκέψη 36). Επομένως, μια απόφαση του ΕΣΕ δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την τροποποίηση του περιεχομένου των εφαρμοστέων εν προκειμένω νομοθετικών διατάξεων.

99 Συνεπώς, είναι αλυσιτελή τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα επιδιώκει να αποδείξει ότι το ΕΣΕ αναγνώρισε το ίδιο, με την απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03, τον pro rata temporis χαρακτήρα ή τη δυνατότητα επιστροφής των εκ των προτέρων εισφορών.

100 Εν πάση περιπτώσει, τα επιχειρήματα αυτά είναι επίσης αβάσιμα. Συγκεκριμένα, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι η λεττονική αρχή εξυγίανσης, συμφώνως προς το άρθρο 103 της οδηγίας 2014/59, καθόρισε και εισέπραξε την εκ των προτέρων εισφορά της προσφεύγουσας για το έτος 2015. Η εισφορά αυτή μεταφέρθηκε στο ΕΤΕ δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 3, της διακυβερνητικής συμφωνίας. Εν συνεχεία, υπενθυμίζεται ότι, κατ' αρχήν, το επίπεδο-στόχος πρέπει να επιτευχθεί κατά το πέρας περιόδου οκτώ ετών. Τέλος, κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, ο υπολογισμός της ατομικής εισφοράς κάθε ιδρύματος αποτελεί συνάρτηση δύο στοιχείων: πρώτον, ενός ετήσιου ανώτατου ορίου (το συνολικό ύψος των εισπραχθέντων ποσών δεν πρέπει να υπερβαίνει το 12,5 % του επιπέδου-στόχου του ΕΤΕ ετησίως) και, δεύτερον, της υποχρέωσης να λαμβάνονται υπόψη, κατά τον υπολογισμό των ατομικών εισφορών, οι εισφορές που εισπράττονται δυνάμει της οδηγίας 2014/59 και να αφαιρούνται από το ποσό που οφείλει κάθε ίδρυμα. Προκειμένου να συμμορφωθεί προς την υποχρέωση αυτή, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81, το ΕΣΕ λαμβάνει υπόψη τις εισφορές που εισπράττονται από τα συμμετέχοντα κράτη μέλη, αφαιρώντας τες γραμμικά από το ποσό που οφείλει κάθε ίδρυμα. Παραδείγματος χάρη, κατά τον υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2018, το ένα όγδοο του ποσού που είχε καταβάλει η προσφεύγουσα για το έτος 2015 αφαιρέθηκε από το ποσό που όφειλε ως εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2018.

101 Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι, κατά το σημείο 40 της απόφασης SRB/ES/SRF/2018/03, η αφαίρεση αυτή είναι δυνατόν να καταλήξει στον καθορισμό αρνητικής ατομικής εισφοράς με συνέπεια το αντίστοιχο ποσό να πρέπει να καταβληθεί στο οικείο ίδρυμα είναι αποκλειστικώς απόρροια των προαναφερθέντων στοιχείων. Σε αντίθεση με όσα

υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από την ως άνω απόφαση δεν προκύπτει ούτε αναγνώριση, εκ μέρους του ΕΣΕ, του pro rata temporis χαρακτήρα των εκ των προτέρων εισφορών ούτε αναγνώριση της δυνατότητας επιστροφής τους.

102 Ομοίως, το σημείο 39 της απόφασης SRB/ES/SRF/2018/03, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, δεν είναι ικανό να στηρίξει την επιχειρηματολογία της. Βεβαίως, σύμφωνα με το σημείο αυτό, αν, κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου, ένα τραπεζικό ίδρυμα απολέσει την άδεια λειτουργίας του κατόπιν συγχώνευσης, η αφαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 ισχύει για το απορροφούν ίδρυμα που έχει προέλθει από την πράξη συγχώνευσης. Πλην όμως, προς τούτο, το εν λόγω σημείο 39 διευκρινίζει ότι το απορροφούν ίδρυμα πρέπει να συνεχίσει να καταβάλλει εκ των προτέρων εισφορές στο ΕΤΕ. Επομένως, η περίπτωση αυτή διαφέρει από εκείνη της προσφεύγουσας εν προκειμένω.

103 Συνεπώς, η αιτίαση περί παράβασης της ως άνω απόφασης πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη.

iii) Επί των επιχειρημάτων τα οποία αφορούν παράβαση του άρθρου 17 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63

104 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 17, παράγραφοι 3 και 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 καταδεικνύει ότι κάθε εισφορά μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερων προσαρμογών.

105 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι οι εν λόγω διατάξεις, στις οποίες στηρίζεται η προσφεύγουσα, έχουν ως εξής:

«3. Εφόσον οι πληροφορίες που υποβλήθηκαν από τα ιδρύματα στην αρχή εξυγίανσης υπόκεινται σε αναδιατυπώσεις ή αναθεωρήσεις, η αρχή εξυγίανσης προσαρμόζει την ετήσια συνεισφορά σύμφωνα με τις επικαιροποιημένες πληροφορίες κατά τον υπολογισμό της ετήσιας συνεισφοράς του εν λόγω ιδρύματος για την επόμενη περίοδο συνεισφοράς.

4. Τυχόν διαφορά μεταξύ της ετήσιας συνεισφοράς που υπολογίζεται και καταβάλλεται βάσει των πληροφοριών που υπόκεινται σε αναδιατυπώσεις ή αναθεωρήσεις και της ετήσιας συνεισφοράς που θα έπρεπε να είχε καταβληθεί ύστερα από την προσαρμογή της ετήσιας συνεισφοράς διακανονίζεται στο ποσό της ετήσιας συνεισφοράς που οφείλεται για την επόμενη περίοδο. Η προσαρμογή αυτή γίνεται με μείωση ή αύξηση των συνεισφορών κατά την επόμενη περίοδο συνεισφοράς.»

106 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνησθεί το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται η διάταξη αυτή. Τα ιδρύματα οφείλουν να υποβάλλουν όλα τα πληροφοριακά στοιχεία περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 14 του κανονισμού 2015/63 εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο. Τα πληροφοριακά στοιχεία αυτά αφορούν την οικονομική χρήση που προηγείται της περιόδου συνεισφοράς. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν διατείνεται ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που υπέβαλε δυνάμει του άρθρου 14 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 για την περίοδο συνεισφοράς 2018 (ή για οποιαδήποτε άλλη περίοδο συνεισφοράς) αποτέλεσαν αντικείμενο μεταγενέστερης αναδιατύπωσης ή αναθεώρησης. Αντιθέτως, υποστηρίζει ότι «τα πληροφοριακά στοιχεία που υποβάλλει ένα ίδρυμα ενδέχεται να είναι μη οριστικής φύσεως», «στον βαθμό που δεν είναι σαφές ότι το ίδρυμα θα συνεχίσει τις δραστηριότητές του κατά τη διάρκεια του οικείου έτους, ιδίως στην περίπτωση που το ίδρυμα προτίθεται να καταθέσει την άδεια λειτουργίας του και να παύσει τις δραστηριότητές του ως πιστωτικό ίδρυμα σε δεδομένο χρονικό σημείο του έτους, χωρίς να έχει ακόμη καθοριστεί η ακριβής ημερομηνία». Ως εκ τούτου, από το άρθρο 17 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 η προσφεύγουσα συνάγει το συμπέρασμα ότι κάθε εισφορά

μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερων εκτεταμένων προσαρμογών, ανεξαρτήτως του αν αυτές οφείλονται σε μεταβολή των συνθηκών σε σχέση με το προηγούμενο έτος ή σε νέο υπολογισμό προγενέστερης εισφοράς.

107 Εντούτοις, η ερμηνεία αυτή του άρθρου 17 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, την οποία προτείνει η προσφεύγουσα, δεν βρίσκει έρεισμα στο γράμμα της διάταξης αυτής. Η απόφαση των μετόχων της προσφεύγουσας να προβούν σε εκκαθάρισή της και οι εξ αυτής απορρέουσες συνέπειες δεν μπορούν ούτε να εξομοιωθούν ούτε να συγκριθούν με τις λογιστικές αναδιατυπώσεις ή αναθεωρήσεις στις οποίες μπορούν να υπόκεινται τα πληροφοριακά στοιχεία περί των οποίων κάνει λόγο το άρθρο 14 του κανονισμού 2015/63. Το άρθρο 17, παράγραφοι 3 και 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 διευκρινίζει ότι τα επικαιροποιημένα πληροφοριακά στοιχεία λαμβάνονται υπόψη «για την επόμενη περίοδο συνεισφοράς». Επομένως, η διάταξη αυτή δεν αφορά περιπτώσεις, όπως αυτή της προσφεύγουσας, στις οποίες ένα ίδρυμα εξέρχεται του συστήματος εξυγίανσης.

108 Τέλος, τυχόν ερμηνεία του άρθρου 17 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 υπό την έννοια που προτείνει η προσφεύγουσα θα ήταν ασύμβατη με το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και με το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, όπως ερμηνεύθηκαν ανωτέρω.

109 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν δύναται να επικαλεστεί λυσιτελώς το άρθρο 17 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 ούτε προς απόδειξη του pro rata temporis χαρακτήρα των εκ των προτέρων εισφορών ούτε προς στήριξη του αιτήματός της περί εκ νέου υπολογισμού του ποσού της εκ των προτέρων εισφοράς της που κατέβαλε για το έτος 2018 και περί επιστροφής μέρους της εισφοράς αυτής. Επομένως, η σχετική επιχειρηματολογία της πρέπει να απορριφθεί.

iv) Επί των επιχειρημάτων τα οποία αφορούν παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81

110 Η προσφεύγουσα υποστήριξε, τόσο με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στις 29 Ιουνίου 2020 όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν είναι εύλογο να μπορούν μεν, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81, οι αμετάκλητες δεσμεύσεις πληρωμής που έχουν αναληφθεί από ίδρυμα το οποίο δεν εμπίπτει πλέον στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 806/2014 να ακυρώνονται και οι εγγυήσεις που τις καλύπτουν να επιστρέφονται, αλλά να μην μπορούν να επιστρέφονται οι χρηματικές εισφορές.

111 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ειδικές διατάξεις διέπουν τις αμετάκλητες δεσμεύσεις πληρωμής οι οποίες, όπως διευκρινίζεται στο άρθρο 70, παράγραφος 3, του κανονισμού 806/2014, δεν μπορούν να υπερβαίνουν το 30 % του συνολικού ποσού των εισφορών που εισπράττονται σύμφωνα με το άρθρο αυτό. Οι δεσμεύσεις αυτές είναι διαφορετικής φύσεως από τις εκ των προτέρων εισφορές, λόγος για τον οποίο ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε αναγκαίο να τις υπαγάγει σε ειδικό καθεστώς. Συναφώς, το γεγονός ότι το άρθρο 7, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 αφορά μόνον τις εν λόγω δεσμεύσεις, αποκλειομένων των εκ των προτέρων εισφορών, απηχεί τη βούληση του νομοθέτη να μην υπαγάγει τις εισφορές αυτές στον κανόνα που προβλέπει η συγκεκριμένη διάταξη. Επομένως, δεν χωρεί κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 επί των εισφορών του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, όπως υποστηρίζει κατ' ουσίαν η προσφεύγουσα. Συνεπώς, το επιχείρημά της που στηρίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 πρέπει να απορριφθεί.

β) Επί της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2015

112 Κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που, καθ' όλη την αρχική περίοδο, το ΕΣΕ υποχρεούται, όταν υπολογίζει την ατομική εισφορά ιδρύματος, να αφαιρεί από το ποσό που οφείλει το ίδρυμα αυτό τις εισφορές για το έτος 2015, τις οποίες έχει καθορίσει και εισπράξει το αντίστοιχο κράτος μέλος, το ΕΣΕ θα πρέπει, στην περίπτωση που ένα ίδρυμα απολέσει την άδεια λειτουργίας του κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, να του επιστρέψει το υπόλοιπο της εκ των προτέρων εισφοράς την οποία έχει καταβάλει για το έτος 2015. Στην περίπτωση της προσφεύγουσας, το ποσό του υπολοίπου αυτού ανέρχεται σε 836 320,40 ευρώ.

113 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι όφειλε, κατά τον σχετικό χρόνο, να καταβάλει το ποσό που είχε καθορίσει η επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς. Αντιθέτως, υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που το ένα όγδοο του ποσού που καταβλήθηκε ως εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2015 αφαιρέθηκε από καθεμία από τις ετήσιες εισφορές της προς το ΕΤΕ, οι εισφορές για το έτος 2015 αποτελούν στην πραγματικότητα «προπληρωμές για τα οκτώ πρώτα έτη του ΕΤΕ». Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, δεδομένου ότι δεν εμπίπτει πλέον στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 806/2014 για την περίοδο από το 2019 έως το 2023 συνεπεία της ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της, πρέπει να της επιστραφούν τα υπόλοιπα πέντε όγδοα των εν λόγω «προπληρωμών».

114 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ επισήμανε ότι οι εισφορές που εισέπραξαν τα συμμετέχοντα κράτη μέλη για το έτος 2015 μεταφέρθηκαν στο ΕΤΕ, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 3, της διακυβερνητικής συμφωνίας. Κατά την απόφαση αυτή, οι οντότητες που κατέβαλαν εκ των προτέρων εισφορές για το έτος 2015 και των οποίων η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε στη συνέχεια δεν έχουν δικαίωμα επιστροφής των εισφορών αυτών, όπως προκύπτει από το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014.

115 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι η δημιουργία, κατά τη διάρκεια του έτους 2015, των εθνικών ταμείων εξυγίανσης, όπως προβλέφθηκε με την οδηγία 2014/59 και τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63, συνδυάστηκε με την πρόβλεψη, κατά τη διάρκεια του έτους 2016, ενός ενιαίου ταμείου εξυγίανσης μεταξύ των μετεχόντων στην τραπεζική ένωση κρατών μελών, με βάση τον κανονισμό 806/2014, το οποίο έχει σκοπό να αντικαταστήσει σταδιακώς τα εθνικά ταμεία εξυγίανσης.

116 Στο πλαίσιο αυτό και σε ένα πρώτο στάδιο, τα κράτη μέλη κλήθηκαν, συμφώνως προς το άρθρο 130, παράγραφος 1, της οδηγίας 2014/59, να εισπράξουν τις εκ των προτέρων εισφορές από τα ιδρύματα με άδεια λειτουργίας εντός της επικράτειάς τους, με αφετηρία την 1η Ιανουαρίου 2015. Προς τούτο, τα κράτη μέλη όφειλαν να διασφαλίσουν ότι η υποχρέωση εξόφλησης των εκ των προτέρων εισφορών θα είναι εκτελεστή βάσει της εθνικής νομοθεσίας τους και ότι οι οφειλόμενες εισφορές θα εξοφλούνται πλήρως (άρθρο 103, παράγραφος 4, της οδηγίας 2014/59).

117 Σε ένα δεύτερο στάδιο, οι εισφορές που εισέπραξαν κατά τα ανωτέρω τα κράτη μέλη πριν από την ημερομηνία εφαρμογής της διακυβερνητικής συμφωνίας, ήτοι πριν από την 1η Ιανουαρίου 2016, μεταφέρθηκαν στο ΕΤΕ, σύμφωνα με το άρθρο 3 της συμφωνίας αυτής. Μετά τη μεταφορά τους, δεν γίνεται εντός του ΕΤΕ καμία διάκριση μεταξύ των εισφορών αναλόγως του έτους ή της νομικής βάσης βάσει της οποίας συνελέγησαν. Οι εισφορές για το έτος 2015 και οι εισφορές για τα επόμενα έτη συγκεντρώνονται αδιακρίτως εντός του εν λόγω ταμείου.

118 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η εισφορά της οποίας η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική επιστροφή είναι η εκ των προτέρων εισφορά που κατέβαλε για το έτος 2015 και της οποίας το ποσό καθορίστηκε από τη λεττονική αρχή εξυγίανσης, συμφώνως προς το άρθρο 103 της οδηγίας 2014/59.

119 Επί του σημείου αυτού, το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81, με τίτλο «Ειδικές προσαρμογές κατά την αρχική περίοδο», ορίζει τα εξής:

«Στη διάρκεια της αρχικής περιόδου, κατά τον υπολογισμό των εισφορών κάθε ιδρύματος, το [ΕΣΕ] λαμβάνει υπόψη τις εισφορές που συγκεντρώνονται από τα συμμετέχοντα κράτη μέλη σύμφωνα με τα άρθρα 103 και 104 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ και μεταφέρονται στο [ΕΤΕ] δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 3, της [διακυβερνητικής] συμφωνίας, αφαιρώντας τις εισφορές αυτές από το ποσό που οφείλει κάθε ίδρυμα.»

120 Διαπιστώνεται ότι ούτε το γράμμα της ως άνω διάταξης ούτε το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εντάσσεται είναι ικανά να στηρίξουν την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας.

121 Πράγματι, η εν λόγω διάταξη ουδόλως κάνει λόγο για δικαίωμα επιστροφής των καταβληθεισών για το έτος 2015 εισφορών σε περίπτωση που ένα ίδρυμα εξέλθει του συστήματος εξυγίανσης κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου (2016-2023). Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 επίσης δεν ορίζει ότι οι εισφορές για το έτος 2015 αποτελούν «προπληρωμές για τα οκτώ πρώτα έτη του ΕΤΕ».

122 Όσον αφορά το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται η διάταξη αυτή, αντικείμενο του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 είναι, όπως υπογραμμίζει το ΕΣΕ, η διευκρίνιση των όρων υπολογισμού των εισφορών για κάθε ίδρυμα (άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81).

123 Ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται στα ιδρύματα από τα οποία εισπράττονται εισφορές σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού 806/2014 (άρθρο 2 του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81). Το δε άρθρο 8 του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 εκθέτει λεπτομερώς την προσαρμοσμένη μέθοδο υπολογισμού των ετήσιων εισφορών, η οποία εφαρμόζεται, κατά παρέκκλιση, κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου. Η αιτιολογική σκέψη 6 του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 διευκρινίζει συναφώς ότι σκοπός της αφαίρεσης που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού είναι να «προσμετρώνται» τα ποσά, τα οποία μεταφέρονται δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 3, της διακυβερνητικής συμφωνίας, στον υπολογισμό των ατομικών εισφορών. Στην περίπτωση που ένα ίδρυμα απολέσει την άδεια λειτουργίας του, δεν υποχρεούται πλέον να καταβάλει εισφορές βάσει του άρθρου 70 του κανονισμού 806/2014 στο μέλλον και, επομένως, η μέθοδος υπολογισμού που εκτίθεται στο άρθρο 8 του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 παύει να το αφορά. Συναφώς, το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 προβλέπει ότι η αφαίρεση πραγματοποιείται από το «ποσό που οφείλει κάθε ίδρυμα». Όπως ορθώς επισημαίνουν το ΕΣΕ και η Επιτροπή, η αφαίρεση αυτή διενεργείται μόνον καθ' όσο χρόνο υφίσταται υποχρέωση προς καταβολή εισφοράς.

124 Εξάλλου, η αιτιολογική σκέψη 12 της διακυβερνητικής συμφωνίας διευκρινίζει ότι η μεταφορά των εισφορών για το έτος 2015 προς το ΕΤΕ αποσκοπούσε στην ενίσχυση της οικονομικής δυνατότητας του Ταμείου αυτού από της σύστασής του. Επομένως, η αφαίρεση που προβλέπεται από το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 παρέχει τη δυνατότητα στο ΕΤΕ να διαθέτει, ήδη από το πρώτο εξάμηνο της θέσης του σε ισχύ, πόρους που αντιστοιχούν σε δύο έτη εισφορών, διασφαλίζοντας συγχρόνως ότι η μεταφορά προς το Ταμείο των εισπραχθέντων κατά το 2015 ποσών δεν δημιουργεί ανισορροπίες μεταξύ των ενδιαφερόμενων ιδρυμάτων όσον αφορά την κατανομή του χρηματοοικονομικού βάρους.

125 Επομένως, όπως υποστηρίζει το ΕΣΕ, το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 απηχεί τη σταδιακή μετάβαση από έναν εθνικό μηχανισμό προς έναν ενιαίο ευρωπαϊκό μηχανισμό αμοιβαιοποίησης και την ανάγκη να διασφαλιστεί το ταχύτερο δυνατόν η αποτελεσματικότητα του ΕΜΕ.

126 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, από καμία από τις κρίσιμες διατάξεις, ιδίως δε από το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81, δεν προκύπτει ότι οι εισφορές για το έτος 2015 αποτελούν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, «προπληρωμές για τα πρώτα οκτώ έτη του ΕΤΕ» και ότι, επομένως, πρέπει να επιστρέφονται στην περίπτωση που ένα ίδρυμα παύσει να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 806/2014.

127 Βεβαίως, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ο υπολογισμός της ετήσιας εισφοράς ενός ιδρύματος, παραδείγματος χάρη, για το έτος 2018 να μπορεί να καταλήξει, κατόπιν της αφαίρεσης της εισφοράς για το έτος 2015, σε αρνητικό ποσό και στην καταβολή του αντίστοιχου κονδυλίου προς το ίδρυμα αυτό. Εντούτοις, δεν πρόκειται για επιστροφή, όπως την εννοεί η προσφεύγουσα, η οποία στηρίζεται στον κανόνα pro rata temporis. Πράγματι, ο ως άνω υπολογισμός αποτελεί απλώς μαθηματική πράξη η οποία διενεργείται προκειμένου να καθοριστεί το ποσό της ετήσιας εισφοράς του εν λόγω ιδρύματος για το έτος 2018, ποσό το οποίο ενδέχεται να είναι αρνητικό αν το αφαιρετέο μέρος της καταβληθείσας για το έτος 2015 εισφοράς είναι υψηλότερο από την εισφορά που υπολογίστηκε για το έτος 2018. Κατά συνέπεια, σε αυτήν την περίπτωση, το κονδύλι που καταβάλλεται στο πιστωτικό ίδρυμα αποτελεί απλώς τη συνέπεια του αποτελέσματος που προκύπτει από τον ανωτέρω υπολογισμό. Συγκεκριμένα, κατά τον χρόνο είσπραξης των εκ των προτέρων εισφορών για το έτος 2018, η εθνική αρχή εξυγίανσης μεταβιβάζει μέρος των ποσών που έχει εισπράξει από τα άλλα ιδρύματα προς το ή προς τα ιδρύματα των οποίων το ποσό της ετήσιας εισφοράς, κατόπιν αφαίρεσης της εισφοράς για το έτος 2015, είναι αρνητικό. Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ούτε το σημείο 40 της απόφασης SRB/ES/SRF/2018/03, το οποίο κάνει ακριβώς λόγο για αυτή την περίπτωση, στηρίζει την επιχειρηματολογία στο πλαίσιο της οποίας η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική επιστροφή της εκ των προτέρων εισφοράς της για το έτος 2015. Το ίδιο ισχύει και ως προς το σημείο 39 της απόφασης SRB/ES/SRF/2018/03 για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 98 ανωτέρω.

128 Επιπλέον, μολονότι το ποσό των εισφορών για το έτος 2015 καθορίστηκε από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης, συμφώνως προς την οδηγία 2014/59, οι εισφορές αυτές πρέπει να θεωρούνται ως εισφορές προς το ΕΤΕ όπως ακριβώς και οι εισφορές που υπολογίζονται από το ΕΣΕ σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού 806/2014. Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 117 ανωτέρω, οι εισφορές, άπαξ μεταφερθούν, συγκεντρώνονται αδιακρίτως εντός του ΕΤΕ. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως ακριβώς δέχθηκε και το ΕΣΕ με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, κατά το οποίο οι δεόντως εισπραχθείσες εισφορές δεν επιστρέφονται, τυγχάνει εφαρμογής.

129 Συνεπώς, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι ορθώς κατέβαλε την εκ των προτέρων εισφορά της για το έτος 2015, το ΕΣΕ μπορούσε, βάσει του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, να αποφασίσει, όπως και έπραξε, ότι δεν ήταν σε θέση να διενεργήσει τη ζητηθείσα επιστροφή.

γ) Συμπέρασμα

130 Από την εξέταση των πέντε πρώτων λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα προκύπτει ότι το ΕΣΕ δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι η ανάκληση της άδειας λειτουργίας ιδρύματος από την ΕΚΤ, κατά τη διάρκεια της περιόδου συνεισφοράς, δεν αποτελεί περίσταση που παρέχει στο ίδρυμα αυτό δικαίωμα σε εκ νέου υπολογισμό pro rata temporis της εκ των προτέρων εισφοράς του για την περίοδο αυτή και αποφασίζοντας, ως εκ τούτου, να μην επιστρέψει στην προσφεύγουσα μέρος του ποσού που είχε καταβάλει ως εκ των προτέρων εισφορά για το έτος 2018. Ομοίως, το ΕΣΕ δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι η ανάκληση της άδειας λειτουργίας ιδρύματος από την ΕΚΤ, κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου, δεν αποτελεί περίσταση που παρέχει στο ίδρυμα αυτό δικαίωμα σε επιστροφή του υπολοίπου της εκ των προτέρων εισφοράς του την οποία κατέβαλε για το έτος 2015.

131 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι πέντε πρώτοι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθούν.

3. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

132 Στο πλαίσιο του έκτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το ΕΣΕ δύναται να επιβάλει επιβάρυνση στα ιδρύματα μόνον υπό την προϋπόθεση ότι η σχετική ρύθμιση ορίζει σαφώς ότι η επιβάρυνση αυτή είναι αναγκαία. Εξάλλου, καμία διάταξη δεν προβλέπει ρητώς δυνατότητα παρακράτησης των εισφορών στην περίπτωση που μια οντότητα παύει να αποτελεί εποπτευόμενο ίδρυμα κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου συνεισφοράς. Ένας αμερόληπτος και αντικειμενικός παρατηρητής δεν αναμένει ότι οι εισφορές μπορούν να παρακρατούνται κατ' αυτόν τον τρόπο. Η προσφεύγουσα προσάπτει, ως εκ τούτου, στο ΕΣΕ ότι ουδέποτε ενημέρωσε τα οικεία ιδρύματα για την εκ μέρους του ερμηνεία της εν λόγω ρύθμισης.

133 Το ΕΣΕ, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την ως άνω επιχειρηματολογία.

134 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ασφάλειας δικαίου απαιτεί η οικεία ρύθμιση να είναι σαφής και ακριβής, ώστε οι πολίτες να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν σαφώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους, και η εφαρμογή της να είναι προβλέψιμη για τους πολίτες (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Απριλίου 2005, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-110/03, EU:C:2005:223, σκέψη 30, και της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, σκέψη 44).

135 Εξάλλου, το δικαίωμα προς επίκληση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προϋποθέτει τη συνδρομή τριών προϋποθέσεων. Πρώτον, πρέπει να έχουν δοθεί από τη Διοίκηση στον ενδιαφερόμενο συγκεκριμένες, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες διαβεβαιώσεις, προερχόμενες από αρμόδιες και αξιόπιστες πηγές. Δεύτερον, οι διαβεβαιώσεις αυτές πρέπει να μπορούν να δημιουργήσουν θεμιτή προσδοκία σ' αυτόν προς τον οποίο απευθύνονται. Τρίτον, οι παρεχόμενες διαβεβαιώσεις πρέπει να είναι σύμφωνες προς τους ισχύοντες κανόνες (βλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, Deltafina κατά Επιτροπής, T-12/06, EU:T:2011:441, σκέψη 190 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

136 Κατά το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, οι δεόντως εισπραχθείσες εισφορές δεν επιστρέφονται. Η διάταξη αυτή είναι σαφής και ακριβής και δεν προβλέπει καμία εξαίρεση ή άμβλυνση. Το γεγονός ότι δεν περιέχει διευκρινίσεις ως προς το πεδίο εφαρμογής της αποδεικνύει ότι έχει καθολική εφαρμογή. Επομένως, παρέχει στους πολίτες τη δυνατότητα να γνωρίζουν σαφώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους, η δε εφαρμογή της είναι προβλέψιμη για τους πολίτες.

137 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η απόφαση του ΕΣΕ να μην της επιστρέψει τις εκ των προτέρων εισφορές τις οποίες αυτή ορθώς κατέβαλε δεν ήταν, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, απρόβλεπτη. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο ΕΣΕ ότι δεν ενημέρωσε προηγουμένως τα οικεία ιδρύματα για την εκ μέρους του ερμηνεία των κρίσιμων διατάξεων, τόσο σε σχέση με τις εισφορές που καταβλήθηκαν για το έτος 2015 όσο και σε σχέση με τις εισφορές που καταβλήθηκαν για καθένα από τα έτη της αρχικής περιόδου.

138 Επιπλέον, το γεγονός και μόνον ότι το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 δεν διευκρινίζει ρητώς ότι έχει εφαρμογή επί της ειδικής περίπτωσης της προσφεύγουσας δεν συνιστά, κατά τη νομολογία, συγκεκριμένη διαβεβαίωση εκ μέρους της Διοίκησης ικανή να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα τη δικαιολογημένη προσδοκία ότι θα της επιστραφούν οι εισφορές της. Εξάλλου, με βάση το κείμενο της απόφασης SRB/ES/SRF/2018/03 καθίσταται δυνατή η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το ΕΣΕ δεν αναγνωρίζει τη δυνατότητα επιστροφής

των εκ των προτέρων εισφορών. Ακόμη πάντως και αν την αναγνώριζε, τούτο θα ήταν αντίθετο προς τους εφαρμοστέους κανόνες και, επομένως, η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να επικαλεστεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

139 Επομένως, ο έκτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, πρέπει να απορριφθεί.

4. Επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

140 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, γενικώς, ότι οποιοδήποτε άλλο μέτρο πλην της pro rata temporis επιστροφής των καταβληθέντων ως εκ των προτέρων εισφορές ποσών στο ίδρυμα του οποίου η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε είναι δυσανάλογο. Ειδικότερα, φρονεί ότι το ύψος των εισφορών πρέπει να είναι ανάλογο προς τους κινδύνους που συνδέονται με το οικείο ίδρυμα. Η προσφεύγουσα μνημονεύει δύο περιπτώσεις: αφενός, την περίπτωση κατά την οποία το ΕΣΕ παρακρατεί το σύνολο της ετήσιας εισφοράς ιδρύματος, ακόμη και αν το ίδρυμα αυτό απολέσει την ιδιότητα του ιδρύματος μετά τον πρώτο μήνα ή την πρώτη ημέρα του έτους· αφετέρου, την περίπτωση κατά την οποία το ΕΣΕ εισπράττει σχεδόν διπλάσιες εισφορές, διότι ένα ίδρυμα μεταβίβασε τις δραστηριότητές του σε άλλη οντότητα στις αρχές του έτους με αποτέλεσμα να απολέσει την ιδιότητα του ιδρύματος, πλην όμως η άλλη αυτή οντότητα απέκτησε την εν λόγω ιδιότητα. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η επιβολή μιας τόσο σημαντικής επιβάρυνσης στα ιδρύματα που είναι πιθανόν να υπαχθούν σε διαδικασία αφερεγγυότητας, ήτοι στα ιδρύματα σε σχέση με τα οποία το ΕΣΕ αποφάσισε να μη λάβει μέτρο εξυγίανσης, επιδεινώνει τις ολέθριες συνέπειες της πτώχευσής τους.

141 Το ΕΣΕ, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την ως άνω επιχειρηματολογία.

142 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας, η οποία συγκαταλέγεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, επιτάσσει να είναι οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρόσφορες για την επίτευξη των επιδιωκόμενων με την οικεία ρύθμιση θεμιτών σκοπών και να μην υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη των εν λόγω σκοπών, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται από το μέτρο αυτό δεν πρέπει να είναι υπέρμετρα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (βλ. απόφαση της 4ης Μαΐου 2016, Philip Morris Brands κ.λπ., C-547/14, EU:C:2016:325, σκέψη 165 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

143 Υπενθυμίζεται ότι ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει η ετήσια είσπραξη των εκ των προτέρων εισφορών των πιστωτικών ιδρυμάτων, όπως αυτή προβλέπεται με τον κανονισμό 806/2014, είναι να διασφαλιστεί ότι, μετά το πέρας μιας αρχικής περιόδου οκτώ ετών, τα διαθέσιμα χρηματοδοτικά μέσα του ΕΤΕ θα ανέλθουν τουλάχιστον στο 1 % του ποσού των καλυπτόμενων καταθέσεων όλων των πιστωτικών ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας εντός όλων των συμμετεχόντων κρατών μελών.

144 Προς τούτο, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, οι εκ των προτέρων εισφορές «προγραμματίζονται»: κάθε έτος, υπολογίζονται με βάση τα λογιστικά στοιχεία των τελευταίων εγκεκριμένων και πιστοποιημένων οικονομικών καταστάσεων οι οποίες ήταν διαθέσιμες στις 31 Δεκεμβρίου του έτους που προηγείται της περιόδου συνεισφοράς και εισπράττονται για το ημερολογιακό έτος συνεισφοράς (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψη 63). Η μόνη εξαίρεση αφορά τα νέα ιδρύματα που έχουν υπαχθεί σε εποπτεία για ένα μόνο μέρος της περιόδου συνεισφοράς. Σε αυτή την περίπτωση, η μερική εισφορά εισπράττεται για το επόμενο ημερολογιακό έτος συνεισφοράς, πλέον της οφειλόμενης για το εν λόγω έτος εισφοράς (άρθρο 12, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63).

145 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού, διαπιστώνεται ότι έχει ουσιώδη σημασία να είναι οι πόροι του ΕΤΕ ως ένα βαθμό σταθεροί προκειμένου να μπορούν να αυξάνονται σταδιακώς έως ότου φθάσουν το 1 % των

καταθέσεων κατά το πέρας της αρχικής περιόδου. Αν το ΕΣΕ όφειλε να λαμβάνει υπόψη την εξέλιξη της νομικής και οικονομικής κατάστασης των ιδρυμάτων κατά τη διάρκεια του οικονομικού έτους και να προβαίνει σε επιστροφές κατά το επόμενο ημερολογιακό έτος συνεισφοράς, θα ήταν δύσκολο για το ΕΤΕ να επιτύχει το επίπεδο-στόχο που καθορίζει ο κανονισμός 806/2014. Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει ότι είναι σημαντικό να διευκολύνεται ο υπολογισμός των ετήσιων συνεισφορών από τις αρχές εξυγίανσης, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός τον οποίο επιδιώκουν η οδηγία 2014/59, ο κανονισμός 806/2014 και ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 2015/63 (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, σκέψεις 44 και 45). Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναγκαία υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού.

146 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση υπερβαίνει τα όρια του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του ως άνω θεμιτού σκοπού, διαπιστώνεται, υπό το πρίσμα του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, ότι δεν υπήρχε εναλλακτική επιλογή που να καθιστά δυνατή τη διαφύλαξη του σκοπού αυτού κατά τρόπο λιγότερο επαχθή. Κατά τα λοιπά, η προτεινόμενη από την προσφεύγουσα προσαρμογή της εισφοράς που οφείλεται από ίδρυμα του οποίου η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε κατά τη διάρκεια του σχετικού έτους δεν θα ήταν εξίσου αποτελεσματική για την επίτευξη του σκοπού που εκτίθεται στη σκέψη 143 ανωτέρω, στο μέτρο κατά το οποίο θα στερούσε από το ΕΤΕ τη σταθερότητα που είναι αναγκαία προκειμένου οι πόροι του να μπορούν να αυξάνονται σταδιακώς έως το απαιτούμενο επίπεδο.

147 Επιπλέον, σημειώνεται ότι το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 δεν καταλείπουν καμία ευχέρεια ούτε κάποιο περιθώριο εκτίμησης όσον αφορά την επιστροφή των δεόντως καταβληθεισών εισφορών. Η προσφεύγουσα, όμως, δεν προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας όσον αφορά τις διατάξεις αυτές.

148 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι δυσανάλογη, καθόσον δεν υπερβαίνει τα όρια του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη των επιδιωκόμενων με την επίμαχη ρύθμιση θεμιτών σκοπών.

149 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

150 Όσον αφορά τα επιχειρήματα κατά τα οποία οι υποχρεωτικές εισφορές πρέπει να συναρτώνται προς τους κινδύνους που καλύπτει το ΕΤΕ, επισημαίνεται ότι η σχετική ρύθμιση λαμβάνει υπόψη τον συνδεόμενο με τη δραστηριότητα ορισμένου ιδρύματος κίνδυνο κατά τον υπολογισμό του ποσού της εισφοράς (άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014), χωρίς ωστόσο να συνδέει το ποσό αυτό με τον αριθμό των μηνών κατά τους οποίους το σύστημα έχει διατρέξει τέτοιο κίνδυνο, εξαιρουμένης της περίπτωσης του νεοεποπτευόμενου ιδρύματος. Επομένως, τα σχετικά επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθούν.

151 Όσον αφορά τη μνημονευόμενη από την προσφεύγουσα περίπτωση να παρακρατήσει το ΕΣΕ το σύνολο της ετήσιας εισφοράς ορισμένου ιδρύματος, ακόμη και αν αυτό απολέσει την ιδιότητα του ιδρύματος μετά τον πρώτο μήνα ή την πρώτη ημέρα του έτους, διαπιστώνεται, εν προκειμένω, ότι η απόφαση SRB/ES/SRF/2018/03 εκδόθηκε στις 12 Απριλίου 2018, ότι η επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς ενημέρωσε την προσφεύγουσα για το ποσό της εισφοράς της στις 27 Απριλίου 2018 και ότι η άδεια λειτουργίας της προσφεύγουσας ανακλήθηκε στις 11 Ιουλίου 2018. Επομένως, η μνημονευόμενη από την προσφεύγουσα περίπτωση είναι αμιγώς υποθετική και δεν μπορεί να εκτιμηθεί βάσει των στοιχείων της υπό κρίση υπόθεσης. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

152 Όσον αφορά τη μνημονευόμενη από την προσφεύγουσα περίπτωση να εισπράξει το ΕΣΕ σχεδόν διπλάσιες εισφορές, διότι ένα ίδρυμα μεταβίβασε τις δραστηριότητές του σε άλλη οντότητα στις αρχές του έτους, με αποτέλεσμα να απολέσει την ιδιότητα του ιδρύματος, πλην όμως η άλλη αυτή οντότητα απέκτησε στη συνέχεια την ιδιότητα του ιδρύματος, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία

αυτή δεν είναι αρκετά τεκμηριωμένη ώστε να παράσχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να απαντήσει συναφώς. Πράγματι, η προσφεύγουσα περιορίζεται στο να μνημονεύσει την περίπτωση αυτή, την οποία χαρακτηρίζει υποθετική, στο σημείο 23 του δικογράφου της προσφυγής, χωρίς να διευκρινίζει αν είναι λυσιτελής για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Όμως, ο υπολογισμός των εκ των προτέρων εισφορών στηρίζεται στα δεδομένα της προηγούμενης οικονομικής χρήσης, συμφώνως προς το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, όπερ σημαίνει ότι η εισφορά οντότητας η οποία απέκτησε την ιδιότητα του ιδρύματος το 2018 θα υπολογιστεί με βάση το έτος 2017. Η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο, μεταξύ άλλων με το υπόμνημα απαντήσεως, βάσει του οποίου να μπορεί να διαπιστωθεί αν η περίπτωσή της λάμβανε υπόψη τη διάταξη αυτή ή άλλες διατάξεις που ενδεχομένως έχουν εφαρμογή σε μια τέτοια κατάσταση. Το επιχείρημα αυτό δεν ανταποκρίνεται στις ελάχιστες απαιτήσεις του άρθρου 76 του Κανονισμού Διαδικασίας και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας.

153 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί ολέθριων συνεπειών της προσβαλλόμενης απόφασης για τα ιδρύματα που είναι πιθανόν να υπαχθούν σε διαδικασία αφερεγγυότητας, διαπιστώνεται ότι τα επιχειρήματα αυτά στηρίζονται στη λογική ότι η μη επιστροφή των εκ των προτέρων εισφορών θα συνεπαγόταν απώλεια στοιχείου του ενεργητικού για την εμπλεκόμενη οντότητα. Εντούτοις, στο μέτρο που οι εκ των προτέρων εισφορές δεν αποτελούν «προπληρωμές» και που η απώλεια της άδειας λειτουργίας του ιδρύματος κατά τη διάρκεια του έτους συνεισφοράς δεν του παρέχει δικαίωμα επιστροφής της ετήσιας εισφοράς του, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι υφίσταται στοιχείο του ενεργητικού το οποίο θα μπορούσε να απολέσει ορισμένη οντότητα. Επομένως, τα ως άνω επιχειρήματα πρέπει να απορριφθούν.

154 Κατόπιν των ανωτέρω, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να απορριφθεί.

5. Επί του δεκάτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση των άρθρων 16 και 17 του Χάρτη

155 Στο πλαίσιο του δεκάτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα δικαιώματά της όσον αφορά «τις μη χρησιμοποιηθείσες εκ των προτέρων εισφορές» αποτελούν περιουσιακό δικαίωμα όπως ακριβώς και τα αποθεματικά ρευστότητας που τηρούνται σε κεντρική τράπεζα. Τούτο είναι ιδιαιτέρως προφανές όσον αφορά τις εκ των προτέρων εισφορές για τα οκτώ πρώτα έτη ύπαρξης του ΕΤΕ. Υποστηρίζει ότι η απώλεια των περιουσιακών δικαιωμάτων της δεν έχει καθοριστεί διά του νόμου και δεν δικαιολογείται από το δημόσιο συμφέρον. Το ΕΣΕ δεν πρότεινε εξάλλου κανένα είδος αποζημίωσης. Επιπλέον, η εκ μέρους του ΕΣΕ παρακράτηση του συνόλου των καταβληθεισών εισφορών, παρά την απώλεια της άδειας λειτουργίας του ιδρύματος, συνιστά περιορισμό της επιχειρηματικής ελευθερίας της προσφεύγουσας ο οποίος δεν προβλέπεται από τον νόμο.

156 Το ΕΣΕ, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την ως άνω επιχειρηματολογία.

157 Το άρθρο 16 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) ορίζει ότι «[η] επιχειρηματική ελευθερία αναγνωρίζεται σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης και τις εθνικές νομοθεσίες και πρακτικές».

158 Κατά το άρθρο 17, παράγραφος 1, και το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ουδείς επιτρέπεται να στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας, στις περιπτώσεις και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τον νόμο και έναντι δίκαιης και έγκαιρης αποζημίωσης για την απώλειά της.

159 Κατά τη νομολογία, τα θεμελιώδη δικαιώματα, και ειδικότερα η επιχειρηματική ελευθερία και το δικαίωμα ιδιοκτησίας, δεν συνιστούν απόλυτα προνόμια και η άσκησή τους μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς που δικαιολογούνται από σκοπούς γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η Ένωση, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί ανταποκρίνονται πράγματι σε επιδιωκόμενους σκοπούς

γενικού συμφέροντος και δεν συνιστούν, σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση θίγουσα την ίδια την ουσία των ως άνω κατοχυρούμενων δικαιωμάτων (βλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 148 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

160 Για τον καθορισμό της εμβέλειας του δικαιώματος αυτού, πρέπει, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, να λαμβάνεται υπόψη το άρθρο 1 του πρόσθετου πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ) (πρβλ. απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψη 356).

161 Συναφώς, το άρθρο 1 του πρόσθετου πρωτοκόλλου αριθ. 1 της ΕΣΔΑ ορίζει τα εξής:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ει μή διά λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου, όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός κράτους όπως θέση εν ισχύι νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

162 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι οι επίμαχες εισφορές συνιστούν επέμβαση στο δικαίωμα που κατοχυρώνεται με το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, του πρόσθετου πρωτοκόλλου αριθ. 1 της ΕΣΔΑ, διότι στερούν από το οικείο ίδρυμα ένα στοιχείο ιδιοκτησίας, ήτοι το ποσό που το ίδρυμα αυτό έχει καταβάλει. Η επέμβαση αυτή δικαιολογείται συμφώνως προς το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού, το οποίο προβλέπει ρητώς εξαίρεση όσον αφορά την καταβολή φόρων ή άλλων εισφορών (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 13ης Ιανουαρίου 2004, Orion Břeclav s.r.o. κατά Τσεχικής Δημοκρατίας, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με τις εφαρμοστέες ρυθμίσεις, αν η προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας ανταποκρίνεται πράγματι σε σκοπούς γενικού συμφέροντος και αν η προσβολή αυτή δεν συνιστά, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση θίγουσα την ίδια την ουσία του δικαιώματος ιδιοκτησίας.

164 Κατ’ αρχάς, από τις σκέψεις 58 έως 131 ανωτέρω προκύπτει ότι το ΕΣΕ εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ’ εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με τις εφαρμοστέες ρυθμίσεις.

165 Εν συνεχεία, από τις σκέψεις 143 έως 148 ανωτέρω προκύπτει ότι η απόφαση να μην επιστραφεί στην προσφεύγουσα μέρος των εισφορών της, παρά την ανάκληση της άδειας λειτουργίας της, ανταποκρίνεται πράγματι σε σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν είναι δυσανάλογη σε σχέση με τους σκοπούς αυτούς. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω απόφαση δεν συνιστά, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση θίγουσα την ίδια την ουσία του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας. Για τους ίδιους λόγους, η απόφαση αυτή δεν θίγει την ίδια την ουσία της επιχειρηματικής της ελευθερίας.

166 Επομένως, η προβαλλόμενη προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και της επιχειρηματικής ελευθερίας δεν αποδείχθηκε.

167 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί ο δέκατος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση των άρθρων 16 και 17 του Χάρτη.

6. Επί του ογδόου και του ενάτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν παραβίαση της αρχής nemo auditur propriam turpitudinem allegans και παράβαση της απαγόρευσης αντιφατικών μεταξύ τους ενεργειών

168 Στο πλαίσιο του ογδόου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το ΕΣΕ παρέβη το αξίωμα nemo auditur propriam turpitudinem allegans, κατά το οποίο ουδείς δύναται να επικαλεστεί προς όφελός του δική του παράλειψη ή παρανομία. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι, στις 23 Φεβρουαρίου 2018, το ΕΣΕ ανακοίνωσε δημοσίως ότι η προσφεύγουσα και η λουξεμβουργιανή θυγατρική της έπρεπε να εκκαθαριστούν. Κατόπιν της ανακοίνωσης αυτής, οι μέτοχοι της προσφεύγουσας αναγκάστηκαν να κινήσουν διαδικασία εκούσια εκκαθάρισης. Η εκούσια εκκαθάριση αυτή είχε, εν συνεχεία, ως αποτέλεσμα να ανακαλέσει η ΕΚΤ την άδεια λειτουργίας της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, αφενός, το ΕΣΕ στέρησε από την προσφεύγουσα την ωφέλεια που αντιπροσώπευε η εκ των προτέρων εισφορά την οποία είχε καταβάλει στο ΕΤΕ για το έτος 2018. Αφετέρου, το ΕΣΕ αποκόμισε πλεονέκτημα, καθόσον έλαβε εισφορά μολονότι ο αντίστοιχος κίνδυνος είχε εξαλειφθεί συνεπεία της εκκαθάρισης της προσφεύγουσας. Αρνούμενο να επιστρέψει την εκ των προτέρων εισφορά της προσφεύγουσας, το ΕΣΕ επιχειρεί να διατηρήσει παράνομο πλεονέκτημα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης, στο πλαίσιο του ενάτου λόγου ακυρώσεως, ότι το ΕΣΕ, επιβάλλοντας μεν την εκκαθάριση της προσφεύγουσας, αλλά παρακρατώντας συγχρόνως την εισφορά της, ενήργησε κατά τρόπο αντιφατικό και αυθαίρετο.

169 Το ΕΣΕ, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει την ως άνω επιχειρηματολογία.

170 Αφενός, για να είναι δυνατή η επίκληση του αξιώματος nemo auditur propriam turpitudinem allegans, πρέπει να αποδειχθεί παράνομη πράξη ή παράλειψη του ΕΣΕ. Από την εξέταση, όμως, των πέντε πρώτων λόγων ακυρώσεως προκύπτει ότι το ΕΣΕ ορθώς εφάρμοσε το άρθρο 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63. Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση δεν μπορεί να γίνει δεκτή η ύπαρξη παράνομης πράξης ή παράλειψης.

171 Όσον αφορά την απόφαση του ΕΣΕ, της 23ης Φεβρουαρίου 2018, περί μη λήψης μέτρων εξυγίανσης και το ζήτημα αν το ΕΣΕ είναι υπεύθυνο για τη διαδικασία εκούσιας εκκαθάρισης που κίνησαν οι μέτοχοι της προσφεύγουσας, πρόκειται για στοιχεία που δεν αποτελούν αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να θεμελιώσουν τυχόν παράνομη πράξη ή παράλειψη.

172 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται αντιφατικές ενέργειες του ΕΣΕ αφορά την απόφαση του ΕΣΕ, της 23ης Φεβρουαρίου 2018, περί μη λήψης μέτρων εξυγίανσης και το ζήτημα αν το ΕΣΕ είναι υπεύθυνο για τη διαδικασία εκούσιας εκκαθάρισης που κίνησαν οι μέτοχοι της προσφεύγουσας. Εντούτοις, δεδομένου ότι δεν κατατείνει στην αμφισβήτηση της νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης, ο λόγος αυτός είναι αλυσιτελής και πρέπει να απορριφθεί.

173 Κατά συνέπεια, ο όγδοος και ο ένατος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

7. Επί της ανεπάρκειας της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης

174 Στο σημείο 92 των παρατηρήσεων που κατέθεσε στις 29 Ιουνίου 2020, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ΕΣΕ αιτιολόγησε ανεπαρκώς την προσβαλλόμενη απόφαση. Φρονεί ότι, στην απόφαση αυτή, το ΕΣΕ περιορίστηκε στο να υποστηρίξει ότι οι εισφορές προς το ΕΤΕ ουδέποτε επιστρέφονται, χωρίς να παράσχει εύλογη εξήγηση προς δικαιολόγηση της άρνησής του να προβεί σε εκ νέου υπολογισμό και να διενεργήσει τη ζητηθείσα επιστροφή. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το ΕΣΕ δεν εξέθεσε, στην απόφασή του, τους λόγους για τους οποίους «οι εισφορές για το έτος 2015 μπορούσαν να επιστραφούν αν χρειαζόταν να καταβληθούν επιπλέον μικρά ποσά κατά το αρχικό στάδιο, αλλά δεν έπρεπε να επιστραφούν αν δεν οφειλόταν κανένα άλλο ποσό».

175 Κατά πάγια νομολογία, οι λόγοι που αφορούν έλλειψη ή ανεπάρκεια αιτιολογίας είναι δημοσίας τάξεως και μπορούν να προβάλλονται από τους διαδίκους σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας (διάταξη της 25ης Ιουλίου 2000, RJB Mining κατά Επιτροπής, T-110/98, EU:T:2000:199, σκέψη 46· πρβλ., επίσης, απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, Επιτροπή κατά Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, σκέψεις 23 έως 25). Κατά συνέπεια, ο εξεταζόμενος λόγος ακυρώσεως είναι παραδεκτός.

176 Περαιτέρω, υπενθυμίζεται ότι η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της σχετικής πράξης και να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και άνευ αμφισημίας τη συλλογιστική του εκδόντος την επίμαχη πράξη θεσμικού οργάνου, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των δικαιολογητικών λόγων για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στον δε δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του. Δεν απαιτείται να προσδιορίζονται στην αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία ασκούν επιρροή, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξης ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν τον σχετικό τομέα (αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 63, και της 8ης Μαΐου 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg κατά ΕΚΤ, C-450/17 P, EU:C:2019:372, σκέψη 87).

177 Εξ αυτού προκύπτει ότι η αιτιολογία δεν χρειάζεται να είναι εξαντλητική, αλλά πρέπει να θεωρείται επαρκής στην περίπτωση που εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την όλη οικονομία της επίμαχης πράξης (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 169, και της 3ης Μαρτίου 2010, Freistaat Sachsen κατά Επιτροπής, T-102/07 και T-120/07, EU:T:2010:62, σκέψη 180).

178 Εν προκειμένω, από την περιγραφή της προσβαλλόμενης απόφασης, η οποία εκτίθεται στη σκέψη 13 ανωτέρω, προκύπτει ότι το ΕΣΕ προσδιόρισε τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που έχουν ουσιώδη σημασία. Η προσβαλλόμενη απόφαση παρέσχε τη δυνατότητα, αφενός, στην προσφεύγουσα να λάβει γνώση των δικαιολογητικών λόγων της ληφθείσας απόφασης προκειμένου να προασπίσει τα δικαιώματά της και, αφετέρου, στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της απόφασης αυτής. Πράγματι, η προσφεύγουσα μπόρεσε να αμφισβητήσει την ορθότητα των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι το ΕΣΕ προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 70, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014 και κακώς εφάρμοσε στην περίπτωσή της το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής. Επιπλέον, όπως προκύπτει από την προηγηθείσα εξέταση των διαφόρων λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο μπόρεσε να αποφανθεί επί της επιχειρηματολογίας αυτής και να ασκήσει τον έλεγχό του επί της προσβαλλόμενης απόφασης. Κατά συνέπεια, κακώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της εν λόγω απόφασης είναι ανεπαρκής.

179 Δεν μπορεί να προσαφθεί στο ΕΣΕ ότι δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους «οι εισφορές για το έτος 2015 μπορούσαν να επιστραφούν αν χρειαζόταν να καταβληθούν επιπλέον μικρά ποσά κατά το αρχικό στάδιο, αλλά δεν έπρεπε να επιστραφούν αν δεν οφειλόταν κανένα άλλο ποσό». Πράγματι, το ΕΣΕ εξήγησε σαφώς, στην απόφασή του, τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τα αιτήματα της προσφεύγουσας, όπως προκύπτει από τη σκέψη 13 ανωτέρω. Εξάλλου, από την προηγηθείσα εξέταση των πέντε πρώτων λόγων ακυρώσεως προκύπτει ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το ΕΣΕ ουδέποτε δήλωσε ότι «οι εισφορές για το έτος 2015 μπορούσαν να επιστραφούν», αλλά εκτίμησε ότι μπορούσαν να αφαιρεθούν από το ποσό που όφειλε το ίδρυμα, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81. Επομένως, το επιχείρημα αυτό της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

180 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο λόγος ακυρώσεως ο οποίος αφορά ανεπάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης πρέπει να απορριφθεί και, κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

181 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του ΕΣΕ.

182 Σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η ABLV Bank AS φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ).

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Παπασάββας Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Ιανουαρίου 2021.

(υπογραφές)